עיר ברסלב

גליון מס' 5 • חודש טבת תשפ"ג

"בעזבון כזה,
בהעלמה כזו,

מונח איש שמחיה את העולם כולו!"

פרסום ראשון!

סיפור הנסיעה הראשונה
של מוהראש"ש זי"ע
אל ציון מוהרנ"ת זי"ע

קונטרס בעמקי השאול תחתית

סיפור מהפצה

ריקוד בציון מוהרנ"ת זי"ע

גנזי ההיכל

סיקור נרחב

ביקור מורינו הרה"צ שליט"א בארה"ב

במדורים לילדים:

קומיקס
אין עוד מלבדו

מדור חדש!
שיחה בחידה

סיפורי תפילה
שעון זהב עבור תפילה

עיר ברסלב

יו"ל על ידי חסידי ברסלב
תלמידי היכל הקודש

מיסודו של
מרן מוהרא"ש זי"ע

בנשיאות מו"ר הרה"צ
ר' יצחק שמואל אהרן לעזער
שליט"א

עורכים ומשתתפים

הרב שלמה ברוך בלוי
שלום נתן גומבערג
אהרן בלוי
אליעזר שלמה מימוני
נחמן נתן סולומון
יוסף אלימלך בלוי

לפניות למערכת

053-318-6570
breslev.shely@gmail.com

מכתב מורינו הרה"צ שליט"א

לְהָבִיא בְּרָכָה אֶל תּוֹךְ בֵּיתוֹ - לַעֲשׂוֹת מָנוֹי לְ"עִיר בְּרֶסְלֶב"

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ, חֹדֶשׁ כִּסְלֵו הַ'תשפ"ג

הַחַיִּים וְהַשָּׁלוֹם וְכָל טוּב סֶלָה יַגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל כָּל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים הַגָּרִים בִּיבְנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֶב, עִיר הַשִּׂמְחָה, וְדִי בְּכָל אֲתַר וַאֲתַר, הוי"ה עֲלֵיהֶם יַשְׁרֶה שְׁכִינָתוֹ תָּמִיד.

הֵיוֹת שֶׁבִּזְמַן הָאַחֲרוֹן זָכִינוּ לְהוֹפָעַת חוֹבֶרֶת חֲדָשָׁה הַמְכֻנָּה בְּשֵׁם "**עִיר בְּרֶסְלֶב**" וְהִיא מַעֲשֶׂה יְדֵי אֻמָּן שֶׁל כַּמָּה מְחַשְׁוְבֵי אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים, הַמְכִילָה בְּתוֹכָהּ תּוֹרוֹת וְשִׂיחוֹת עִבְדּוּת וְסִפּוּרִים, תְּמוּנוֹת נְדִירוֹת, וּמַהֲדוּרַת יְלָדִים עִם סִפּוּרִים מְעַנְיְנִים וְצִיּוּרִים בִּשְׁבִיל הַנּוֹעַר, הַכֹּל עַל פִּי דַּרְכּוֹ הַקָּדוֹשׁ רַבֵּנוּ זַ"ל, כְּפִי שֶׁהִדְרִיךְ אוֹתָנוּ מוֹהֲרָא"ש זי"ע, שֶׁיְּסֵד וְהֵקִים עִיר קָדְשֵׁנוּ **יַבְנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֶב** בַּגָּלִיל, וְעַל שֵׁם עִיר זֶה נִקְרֵאת חוֹבֶרֶת זֹאת, וְהִיא עֲשׂוּיָה לְכָתְחִלָּה לְשֵׁם **כָּל** הַמִּשְׁפָּחָה, בְּדֶרֶךְ מוֹשֶׁכֶת וּמְרַתֶּקֶת לְכָל אֶחָד וְאַחַת מִבְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה, עַד שֶׁאֲפִלּוּ מִי שֶׁלֹּא נִמְשַׁךְ לְקַחַת סֵפֶר אוֹ קוּנְטְרֵס, אֲבָל חוֹבֶרֶת זֶה תִּמְשֹׁךְ אוֹתוֹ מְאֹד, וְיֵהָנֶה מֵעֹצֶם עֲשִׁירוּתָהּ וְיָפְיָהּ.

עַל כֵּן בְּוַדַּאי כְּדַאי לְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְהָבִיא בְּרָכָה אֶל תּוֹךְ בֵּיתוֹ וְלַעֲשׂוֹת מָנוּי בְּתַשְׁלוּם עַל סַךְ פָּעוּט מוּל מַה שֶּׁמְּקַבֵּל תְּמוּרָתָהּ בְּיֹפִי חוֹבֶרֶת זֹאת, וּבְדֶרֶךְ זֶה יִהְיֶה גַּם מִמְּזַכֵּי הָרַבִּים, כִּי יִגְרְמוּ לְהַדְפִּיס וּלְהָפִיץ עוֹד חוֹבְרוֹת וּלְהַרְחִיב הַמַּהֲדוּרוֹת בְּיֶתֶר תֹּקֶן וּבְיֶתֶר מְיֻדָּע, עַד שֶׁיִּתְגַּלֶּה אוֹר רַבֵּנוּ זַ"ל לְכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, וְיִתְקַיֵּם מִקְרָא שֶׁכָּתוּב (יְשַׁעְיָה יא) וּמָלְאָה הָאָרֶץ דֵּעָה אֶת ה' כַּמַּיִם לַיָּם מְכַסִּים.

הַמְּאַחֵל לָכֶם בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם!

ברכת מזל טוב

לחבר המערכת הר"ר **אליעזר שלמה מימוני** הי"ו לרגל הולדת הבן,
יה"ר שיזכה לגדלו לתורה חופה ומעשים טובים בדרכי הצדיקים

גחלי אש

מכתבי מוהרא"ש לתלמידי היכל הקודש

צַוָּאַת מוֹהַרַנַ"תְ זַ"ל

...״אַחַי וְרֵעַי הַיְקָרִים! חִזְקוּ וְאִמְצוּ מְאֹד מְאֹד בַּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כַּאֲשֶׁר לִמֵּד אוֹתָנוּ רַבֵּנוּ זַ"ל וְתַלְמִידוֹ הַקָּדוֹשׁ מוֹהַרַנַ"תְ זַ"ל.

נָא וְנָא אַל תְּבַלּוּ אֶת זְמַנְּכֶם הַיָּקָר בַּהֶבֶל וָרִיק, כִּי לֹא בְּאֶלֶּה חָפַצְנוּ, כָּל עִקַּר לִמּוּדֵנוּ שֶׁאָנוּ לוֹמְדִים, הוּא רַק לִמּוּד רַבֵּנוּ זַ"ל, אֲשֶׁר בְּפֵרוּשׁ אָמַר (שִׂיחוֹת הָר"ן, סִימָן יט): נִכְסַפְתִּי לְהַמְשִׁיךְ אֶת הָעוֹלָם אֶל עֲשִׂיָּה, שֶׁיִּהְיֶה חִיּוּב אֶצֶל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לִלְמֹד כָּךְ וְכָךְ בְּכָל יוֹם חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר; וְהַלְוַאי שֶׁנִּזְכֶּה לְצַיֵּת אוֹתוֹ – לִלְמֹד בְּכָל יוֹם שִׁעוּר כִּסְדָרָן בְּמִקְרָא, מִשְׁנָה, גְּמָרָא, מִדְרָשׁ, רַמְבַּ"ם, טוּר וְשֻׁלְחָן עָרוּךְ, אֲשֶׁר כָּל לִמּוּד וְלִמּוּד הוּא תִּקּוּן מְיֻחָד לַנְּשָׁמָה, אֲשֶׁרֵי הַלּוֹמֵד וְהוֹגֶה בָּהֶם מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ.

מוֹהַרַנַ"תְ זַ"ל הִקְפִּיד מְאֹד מְאֹד עַל תַּלְמִידָיו שֶׁלֹּא יֵלְכוּ בָּטֵל, וְתָמִיד יִסֵּר אוֹתָם וְהוֹכִיחָם עַל נְקוּדָה זוֹ מְאֹד מְאֹד, כִּי הוּא בְּעַצְמוֹ הָיָה זָרִיז נִפְלָא, וְעַל כֵּן זָכָה לְמַה שֶׁזָּכָה – לְהוֹצִיא מִכֹּחַ אֶל הַפֹּעַל כָּל הָרִבּוּי בְּדַרְכֵי רַבֵּנוּ זַ"ל, עַד שֶׁפַּעַם אַחַת הִתְפָּאֵר, שֶׁכָּל הַסְּפָרִים שֶׁזָּכָה לְחַבֵּר הָיָה רַק עַל יְדֵי שֶׁשָּׁמַר אֶת זְמַנּוֹ, כִּי הָיָה בְּטִבְעוֹ זָרִיז מְאֹד מְאֹד, עַד שֶׁרַבֵּנוּ זַ"ל הִתְפַּלֵּא מִמִּדַּת זְרִיזוּתוֹ, וְתָמִיד הָיָה הַשָּׁעוֹן נֶגֶד עֵינָיו, וְהָיָה יָקָר בְּעֵינָיו כָּל רֶגַע מַמָּשׁ.

עַל כֵּן רְאוּ לִשְׁמוֹר מְאֹד מְאֹד אֶת זְמַנְּכֶם הַיָּקָר, וְלֹא לְבַלּוֹת אוֹתוֹ בְּהֶבֶל וָרִיק, כִּי כָּל יוֹם וָיוֹם הוּא אוֹצָר נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד, אַשְׁרֵי מִי שֶׁמְנַצֵּל אֶת זְמַנּוֹ בְּטוּב, וְאוֹי לוֹ לְמִי שֶׁמְבַטֵּל אֶת זְמַנּוֹ לָרִיק, וּכְבָר אָמַר הֶחָכָם: ״אָדָם דּוֹאֵג עַל אֲבוּד דָּמָיו, וְאֵינוֹ דּוֹאֵג עַל אֲבוּד יָמָיו, דָּמָיו אֵינָם עוֹזְרִים יָמָיו אֵינָם חוֹזְרִים״. וּצְרִיכִים לְהִזָּהֵר בְּזֶה מְאֹד מְאֹד, לִזְכֹּר זֹאת תָּמִיד, כִּי יוֹם שֶׁחוֹלֵף כְּבָר לְעוֹלָם לֹא יַחֲזֹר אֵלָיו, וְעַל כֵּן אַשְׁרֵי מִי שֶׁיּוֹכֶה לַחֲטוֹף אֵיזֶה טוֹב בַּיּוֹם הַזֶּה דַּיְקָא.

אַחַי וְרֵעַי הַיְקָרִים! אַתֶּם בְּעַצְמְכֶם יוֹדְעִים אֶת גֹּדֶל הַמְּסִירוּת נֶפֶשׁ שֶׁהָיְתָה לְמוֹהַרַנַ"תְ זַ"ל לְהוֹצִיא מֵהַכֹּחַ אֶל הַפֹּעַל דַּעַת רַבֵּנוּ זַ"ל בָּעוֹלָם, וְחֶפֶץ ה' בְּיָדוֹ הִצְלִיחַ, שֶׁכָּל יָמָיו עָסַק רַק בַּהֲפָצַת מַעְיְנוֹת הַחָכְמָה חוּצָה, וְזֶה הָיָה כָּל רְצוֹנוֹ וְכִסּוּפָיו – לְהַעֲמִיד תַּלְמִידִים כָּאֵלּוּ, שֶׁגַּם הֵם יַעַסְקוּ בַּהֲפָצַת הַמַּעְיְנוֹת חוּצָה. וּבַשָּׁבוּעַ שֶׁקֹּדֶם הִסְתַּלְקוּתוֹ דִּבֵּר הַרְבֵּה עִם אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּלִשּׁוֹן צַוָּאָה מִמַּעֲלַת עִנְיַן הֲפָצַת סִפְרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל בָּעוֹלָם, עַד שֶׁבְּפֵרוּשׁ אָמַר: ״הָעוּבְדָא שֶׁלָּכֶם יִהְיֶה – יָפוּצוּ מַעְיְנוֹתֶיךָ חוּצָה״, וְקֹדֶם הִסְתַּלְקוּתוֹ מִזֶּה הָעוֹלָם אָמַר בְּזוֹ הַלָּשׁוֹן: ״אִם עֶזְרָא הַסּוֹפֵר הוֹלֵךְ וְנִסְתַּלֵּק מִן הָעוֹלָם, וְסִפְרֵי מִינִים וְאֶפִּיקוֹרְסִים מִתְפַּשְׁטִים בָּעוֹלָם כְּמוֹ שֶׁמִּתְפַּשְׁטִים, אַךְ אֲנִי מְקַוֶּה, שֶׁעָלָה אֶחָד מִסִּפְרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל יִהְיֶה תִּקּוּן עַל הַכֹּל״. וְעוֹד הִפְלִיג בְּמַעֲלַת הַדְּפָסַת וַהֲפָצַת סִפְרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל בָּעוֹלָם, שֶׁבָּזֶה תִּלְוִיָּה כָּל הַגְּאוּלָה״...

...״עַל כֵּן רְאוּ לְקַבֵּל עַל עַצְמְכֶם לְהָפִיץ אֶת סִפְרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל בְּכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, וּבִפְרָטִיּוּת בְּאַרְצֵנוּ הַקְּדוֹשָׁה, לְגַלּוֹת וּלְפָרְסֵם אֶת לִמּוּדוֹ הַטּוֹב שֶׁל רַבֵּנוּ זַ"ל, שֶׁהוּא לִמּוּד עָמוֹק עָמוֹק בֶּאֱמוּנָה הַקְּדוֹשָׁה, בְּגִלּוּי אֱלֹקוּת בְּתַכְלִית הַהִתְגַּלּוּת, עֲצוּת נוֹרָאוֹת וְנִפְלָאוֹת אֵיךְ לְהַחֲזִיק מַעֲמָד וּלְהִתְחַזֵּק מִכָּל הַיְרִידוֹת וְהַנְּפִילוֹת שֶׁעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד״...

(מִתּוֹךְ 'אֲשֶׁר בַּנַּחַל' מִכְתָּב ח' קע"ה)

// ומצדיקי הרבים ככוכבים

מורינו הרה"צ שליט"א בשיחת חיזוק למלמדים של תלמוד תורה "ילדי מוהרא"ש", המוסרים את עצמם לחנך ילדינו היקרים באמונה ויראת שמים.

// אשרינו שזכינו

אנשי שלומינו בריקוד עם מורינו שליט"א, אחר השיעור השבועי של פרשת ויצא, לאחר ששמעו דיבורים מעוררים להתחדש בעבודת השם יתברך, יוצאים בריקוד של שמחה.

// אבות ובנים

"תִּגְנֹב שָׁעָה אַחַת בְּשָׁבוּעַ לָבוֹא עִם בָּנֶיךָ הַזְּכָרִים לְבֵית-הַמִּדְרָשׁ וְתִלְמַד עִמָּהֶם, וּתְדַבֵּר עִמָּהֶם, וּתְסַפֵּר לָהֶם סִפּוּרִים מִפָּרָשַׁת הַשָּׁבוּעַ, וְתַחְדִּיר בָּהֶם אֱמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר אֵין בִּלְעָדָיו יִתְבָּרַךְ כְּלָל, וְתָמִיד תְּדַבֵּר מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, אָז תִּרְאֶה אֵילוּ יְלָדִים בְּרִיאִים בְּנַפְשָׁם וּבִשְׂכְלָם תִּזְכֶּה, וְאֵיךְ תַּצְלִיחַ עִמָּהֶם בְּגַשְׁמִיּוּת וּבְרוּחָנִיּוּת". (קונטרס "אבות ובנים")

בתמונה: אבות ובנים ביבנאל עיר ברסלב.

// מה מקוה מטהר

"בהתקרבות האדם לעבודת השם יתברך, הדבר הראש והראשון הוא טבילת מקוה, וכמו שאמר רבינו ז"ל לגבי אמירת תיקון הכללי (שיחות הר"ן סימן קמ"א): דאס ערשטע איז מקוה" - הדבר הראשון הוא מקוה, להטהר מטומאתו, ואחר כך לומר התיקון הכללי, כי בלי טבילת מקוה, הקליפות לא יניחו לאדם לצאת מתחת ידיהם ולעסוק בעבודת השם יתברך כראוי, מה שאין כן אחר טבילת מקוה אין להם כח כלל" (שיחות מוהרא"ש מקוה).

בתמונה: המשך השיפוצים וההרחבות במקוה שעל ידי ביהמ"ד היכל מוהרא"ש.

// לזכר עולם

מקפיא חדש לארגון החסד "זכרון חיה", נודב לעילוי נשמת האשה בעלת החסד הנודעת מאנ"ש שהלכה לבית עולמה בחודש האחרון.

// ושמעו הולך בכל המדינות

אנ"ש בשידור חי בשיעור השבועי פרשת חיי שרה, אותו מסר מורינו שליט"א מארה"ב.

״לִבִּי וְרָעְתִּי עִמָּכֶם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל״

ביקור מורינו הרה״צ שליט״א בארה״ב

מתוך מכתב ערב שבת קודש פרשת וירא:

אַחַי וְרֵעַי הַיְקָרִים! נָסַעְתִּי לְבִקּוּר קָצָר לְחוּץ לָאָרֶץ לְמַעַן מִצְוַת כִּבּוּד אָב וָאֵם, אֲבָל לִבִּי וְדַעְתִּי עִמָּכֶם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּבָעִיר קָדְשֵׁנוּ יַבְנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֶב, וְעַל כֵּן הִתְאַסְּפוּ וְהַחֲזִיקוּ עַצְמְכֶם בְּיַחַד וּתְחִיוּ עַצְמְכֶם עִם הַלְּמוּדִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁקִּבַּלְנוּ מֵרַבֵּנוּ זַ״ל וּמִמּוֹהֲרַא״ש זַ״ל. הַרְבּוּ בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה עַל פִּי הַדֶּרֶךְ הַקַּל וְהַנָּעִים שֶׁקִּבַּלְנוּ מֵרַבֵּנוּ זַ״ל, וְשֶׁמּוֹהֲרַא״ש זַ״ל פֵּרֵט לָנוּ לִלְמֹד בְּכָל יוֹם שִׁעוּרִים בְּכָל מְקוֹמוֹת הַתּוֹרָה, וּבִפְרָט בְּבִנְיַן **בַּי״ת** עַל יְדֵי לִמּוּד **בַּ**׳בְּלִי יְ׳רוּשַׁלְמִי **ת**׳וֹסֶפְתָּא, זְכוֹר תִּזְכְּרוּ שֶׁבְּיוֹם רִאשׁוֹן הַבָּא בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם עוֹשִׂים סִיּוּם עוֹלָמִי עַל תַּלְמוּד יְרוּשַׁלְמִי, וּבְיוֹם שֵׁנִי מַתְחִילִים מַחֲזוֹר חָדָשׁ, עַל כֵּן תִּתְאַסְּפוּ בְּיַחַד וְתַעֲשׂוּ סִיּוּם וְגַם הַתְחָלָה בְּלִמּוּד קָדוֹשׁ זֶה, וְתִזְכְּרוּ דִּבְרֵי רַבֵּנוּ זַ״ל (לִקּוּטֵי מוֹהֲר״ן חֵלֶק ב׳ סִימָן א׳) שֶׁבְּנְיַן **יְרוּשָׁלַיִם** הוּא בִּנְיַן **יִרְאָ״ה שָׁל״ם** שֶׁאָדָם יִזְכֶּה לְיִרְאָה שְׁלֵמָה מֵהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בַּלֵּב, וְיִנָּצֵל מִכָּל הַג׳ הַתַּאֲווֹת הַמַּפְסִידִים הַיִּרְאָה שֶׁבַּלֵּב, שֶׁהֵם תַּאֲוַת מָמוֹן וְתַאֲוַת אֲכִילָה וְתַאֲוַת מִשְׁגָּל, כִּי עַל יְדֵי שֶׁיֵּשׁ לְאָדָם יִרְאָה, וְתָמִיד שׁוֹפֵט וְדָן אֶת עַצְמוֹ בִּתְפִלָּה וּבְהִתְבּוֹדְדוּת אֵיפֹה הוּא אוֹחֵז בְּכָל הַמִּדּוֹת וּבְכָל הַתַּאֲווֹת, עַל יְדֵי זֶה מַמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ יִרְאָה עִלָּאָה וְזוֹכֶה לִנְקוֹת עַצְמוֹ מִכָּל הַתַּאֲווֹת רָעוֹת, וְלִבְנוֹת **יְרוּשָׁלַיִם** עַל תִּלָּהּ, שֶׁכָּל זֶה מָנָח וּמְסֻגָּל בְּתוֹךְ לִמּוּד **תַּלְמוּד יְרוּשַׁלְמִי** בְּכָל יוֹם, אַשְׁרֵי שֶׁיֹּאחַז בּוֹ.

וְכֵן תַּרְבּוּ בִּתְפִלָּה וְהִתְבּוֹדְדוּת בְּכָל יוֹם, וְתִדַּקְדְּקוּ לְהִתְפַּלֵּל הַשָּׁלֹשׁ תְּפִלּוֹת בְּכָל יוֹם בְּבֵית הַכְּנֶסֶת עִם מִנְיָן, וְכֵן לְפָרֵשׁ שִׂיחָתְכֶם בְּכָל יוֹם לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בִּתְמִימוּת וּבִפְשִׁיטוּת גְּמוּרָה, לְכַמָּה זְמַן שֶׁאַתֶּם יְכוֹלִים, כִּי כָּל מִלָּה שֶׁל תְּפִלָּה, וּבִפְרָט דְּבָרִים הַיּוֹצְאִים מִן הַלֵּב, עוֹלִים לְמַעְלָה וּבוֹקְעִים אֶת כָּל הָרְקִיעִים, וּמַמְשִׁיכִים לְמַטָּה כָּל הַיְשׁוּעוֹת הֵן בְּרוּחָנִיּוּת וְהֵן בַּגַּשְׁמִיּוּת.

וְעַל כֻּלָּם תַּרְבּוּ בִּצְדָקָה וָחֶסֶד, וְתִרְאוּ לַעֲזֹר אִישׁ לְרֵעֵהוּ בְּכָל דֶּרֶךְ שֶׁרַק אֶפְשָׁר, אִם זֶה תְּמִיכָה גּוּפִית אוֹ נַפְשִׁית אוֹ מִלּוּלִית, וְתַתְחִילוּ בַּבָּתִּים שֶׁלָּכֶם וּבְמִשְׁפַּחְתְּכֶם, שֶׁיִּהְיֶה תָּמִיד אֲוִירָה שֶׁל שִׂמְחָה וְאַהֲבָה בַּבַּיִת, וְכָל אֶחָד יִדְאַג וְיַחֲפֹּשׂ לְשַׂמֵּחַ וּלְחַזֵּק אֶת הַשֵּׁנִי, אָז תִּרְאוּ אֵיךְ הַשְּׁכִינָה הַקְּדוֹשָׁה תִּשְׁרֶה בְּבֵיתְכֶם וְתִחְיוּ חַיֵּי עוֹלָם הַבָּא בָּעוֹלָם הַזֶּה, וְטוֹב לָכֶם לְנֶצַח.

מתוך מכתב ערב שבת קודש פרשת חיי שרה:

אַחַי וְרֵעַי הַיְקָרִים! הַהִשְׁתּוֹקְקוּת וְהַגַּעְגּוּעִים אֲלֵיכֶם גָּדְלוּ מְאֹד, כַּמָּה עֲלֵיכֶם לְהוֹדוֹת לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁאַתֶּם זוֹכִים לָשֶׁבֶת עַל אַדְמַת קֹדֶשׁ, וְלַהֲנוֹת מִזִּיו הַשְּׁכִינָה הַקְּדוֹשָׁה הַמְּאִירָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּיוֹתֵר, אֲפִלּוּ בְּאֵיזוֹ פִּנָּה נִדַּחַת, וּמִכָּל שֶׁכֵּן בְּקִבּוּץ שֶׁל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַקְּדוֹשִׁים בְּכָל מָקוֹם שֶׁהֵם, וּמִכָּל שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן בְּעִיר קָדְשֵׁנוּ **״יַבְנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֶב עִיר הַשִּׂמְחָה״**, זוֹ זְכוּת וּמַתָּנָה עֶלְיוֹנָה מֵהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁאִי אֶפְשָׁר לְתָאֵר וּלְשַׁעֵר כְּלָל, וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יַעְזֹר שֶׁנִּזְכֶּה בְּקֹרוֹב לְהִתְוַעֵד בְּיַחַד וְלִשְׂמֹחַ עַל נֹעַם חֶלְקֵנוּ וְגוֹרָלֵנוּ אֲשֶׁר בַּנַּחַל שָׂם חֶלְקֵנוּ וְגוֹרָלֵנוּ, וְלִרְאוֹת בְּמְהֵרָה בְּהִתְגַּלּוּת שְׁכִינַת עֻזּוֹ יִתְבָּרַךְ לְכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּבְיאַת מְשִׁיחֵנוּ אָמֵן וְאָמֵן.

הַכּוֹתֵב לָכֶם בְּגַעְגּוּעִים גְּדוֹלִים וּמְאַחֵל לָכֶם שַׁבָּת שָׁלוֹם וּמְבֹרָךְ וְחֹדֶשׁ טוֹב וְשָׂמֵחַ!

בבית החיים בעיר קרית יואל, פוקד את ציון הרה״ק מסאטמאר זי״ע, וציון הרבנית הצדקת חינקא חי׳ באבא לעזער ע״ה

בשיחה לילדי תלמוד תורה ברסלב בליבערטי

חידון על תלמוד ירושלמי

שמחה גדולה בקרב אנשי שלומנו בארה"ב על שיחת קודש שמסר מורינו שליט"א בסעודת סיום תלמוד ירושלמי בביהמ"ד "היכל הקודש" בבורו פארק.

סעודה כיד המלך נערכה, לכבוד התורה ולכבוד גברא רבה, ומורינו שליט"א הנעים מדברות קודשו ועורר הלבבות על גודל השמחה שזכינו כעת לסיים עוד חלק של התורה הקדושה, וכמה עלינו להודות להשם יתברך על שזכינו להתקרב לרבינו שסידר לנו סדר דרך הלימוד, (שיחות הר"ן שיחה ע"ו) שכל אחד שיש לו רק רצון יכול לזכות לטייל בכל מקומות התורה, ומוהרא"ש זי"ע לקח את השיחה הזו של רבינו ופרט את זה לכסף קטן בפרטי פרטיות, לכל אדם גדולים וקטנים נערים וזקנים, כל אחד יש לו חלק בתורה, ויכול לזכות לטייל בכל התורה כולה.

הדבר הזה זה לא יאומן כי יסופר איך שמכניסים בילדים קטנים הסדר דרך הלימוד לימוד משניות, ביבנאל עיר ברסלב כל הקהילה כולה עוסקת בלימוד הבי"ת הנצחי (ב'בלי י'רושלמי ת'וספתא), הכיתות בתלמוד תורה, הבחורים בישיבות, האברכים ובעלי מלאכה, כל אחד הולך עם השאיפה לסיים את החוברת השבועית בה מסודרים יחד דפי בבלי וירושלמי ופרקי תוספתא, מוכן כשולחן ערוך ומסודר, אין לנו שום השגה בנחת רוח שזה גורם למעלה למעלה, זה היה הרצון של מוהרא"ש זי"ע כל חייו לראות את זה שקהילות שלמות עוסקות בזה, הילדים ביבנאל כבר ביום חמישי ניגשים למלמד לומר: רבי, כבר סיימתי את כל החוברת, הוא עושה שבת מוקדם... זה מכניס אוירה והרגשה של תורה, כל הבית מדרש כל הקהילה נהיים בני תורה.

זה כל הלימוד של רבינו - תורה ותפילה, יש שיחה מרבינו לפני שאמר את התורה הראשונה בליקוטי מוהר"ן: "לא צריך יותר מלהתפלל ללמוד ולהתפלל", מדוע פעמיים להתפלל, שהלימוד הוא כבתוך סנדוויץ' בין התפילות?..., שמענו ממוהרא"ש: שצריך להתפלל לזכות ללמוד, יש הרבה מניעות על האדם עד שזוכה ללמוד שיעורים כסדרן, וצריך הרבה לבקש מהקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם אני רוצה ללמוד תורה! אני רוצה שיהיה לי חשק ללמוד תורה!.

חשק ללימוד לא מגיע כל כך בקלות, צריך להתחיל בלי חשק, רבינו אומר (בליקו"מ ח"א סי' צ"א) שתפילה צריכה להיות בין בדבקות ובין שלא בדביקות, בין כשאני כן מרגיש ובין כשאני לא מרגיש, גם בלימוד שייך היסוד הזה - צריך להתחיל גם כשלא מבינים, המתנה של רבינו זה שלאדם יש שפתיים, שפתיים זה דומה לערבות שאין להם טעם וריח, כלום, "דיבור בלא דעה" מכנה זאת רבינו, אבל אני דוחף את עצמי, זה לא נחמד בהתחלה יש מרירות, אבל סוף כל סוף הערבה נהפכת לעריבות, אחר כך מגיע חשק מתחילים פה ושם פתאום להבין משהו וחידוש, וזוכים ל"הערב נא ה' אלוקינו את דברי תורתך בפינו".

אנו אומרים "לעסוק בדברי תורה", "והערב נא את דברי תורתך", מה הלשון "דברי", זה הלימוד של רבינו, שצריך רק דיבור בעלמא וסוף כל סוף יש הבטחה מרבינו "ממילא יבין", ויזכה למתיקות ונעימות, כמו שאומר רבינו ז"ל (בליקו"מ ח"ב סי' ע"א) שיש מתיקות בתורה אבל זה לא מגיע מיד כשאדם מתחיל, אבל צריך להיות עקשן, להמשיך יום אחר יום לימוד אחר לימוד, עד סוף כל סוף, נהיה "הערב נא", הדיבורים נהיים מתוקים, ואז רבינו אומר בשיחות כשהתורה מראה אהבה הוא כבר לא צריך לא שכר ולא כלום, רק את התורה בעצמה.

מורינו שליט"א המשיך בשיחה נפלאה קרוב לשעה, על סגולת לימוד הירושלמי, שמזכך את הדמים ומביא יראת שמים, אשרי מי שיצטרף ללימוד קבוע מדי יום ביומו להיות קשור בקודשא בריך הוא ואורייתא.

מְאֹד הִתְחַזַּקְתִּי מִדִּבְרֵיכֶם
לְהַתְחִיל לִלְמֹד יְרוּשַׁלְמִי,

תּוֹכְלוּ לַחֲזֵק אֶת יָדַי לְהַמְשִׁיךְ?

לִכְבוֹד מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ הר״י שְׁלִיטָ״א, יִישַׁר כֹּחַ גָּדוֹל עַל הַדְּרָשָׁה בְּיוֹם רִאשׁוֹן חַיֵּי שָׂרָה, עִם כָּל הַדְּבוּרִים הַנִּפְלָאִים הַיּוֹצְאִים מִפִּי מוֹרֵנוּ שְׁלִיטָ״א בְּדְרָשָׁה בָּרַבִּים. וְרָצִיתִי לְהוֹדוֹת לְמוֹרֵינוּ שְׁלִיטָ״א כִּי בְּיוֹם אַחֲרֵי זֶה הִתְחַלְתִּי כְּבָר בִּלְמוּד קָבוּעַ שֶׁל תַּלְמוּד יְרוּשַׁלְמִי, בְּכָל יוֹם דַּף אֶחָד, וַאֲנִי מְקַוֶּה שֶׁאוּכַל לְהַמְשִׁיךְ בְּזֶה הָלְאָה, אִם מוֹרֵינוּ שְׁלִיטָ״א יוּכַל לְחַזֵּק אוֹתִי עַל הַלִּמּוּד בְּתַלְמוּד יְרוּשַׁלְמִי. יִישַׁר כֹּחַ גָּדוֹל.

מו״ר שליט״א מביט על המודעה שהוצאות הסעודה נתרמו לע״נ איש החסד הבלתי נשכח ר׳ יצחק רוזנברג ז״ל

בסיום התלמוד ירושלמי

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹם ד׳ לְסֵדֶר חַיֵּי שָׂרָה כ״ב מַרְחֶשְׁוָן תשפ״ג

שָׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוּב סֶלָה לִקְרַאת יְדִידִי הַיָּקָר ... נֵרוֹ יָאִיר וְיִזְרַח לָנֶצַח.

לָנוּן קִבַּלְתִּי מִכְתָּבְךָ, וּמְאוֹד שָׂמַחְתִּי לִשְׁמֹעַ שֶׁנִּהֲנֵיתָ מִן הַדְּבוּרִים שֶׁדִּבַּרְנוּ בְּסִעוּדַת סִיּוּם תַּלְמוּד יְרוּשַׁלְמִי בְּיוֹם רִאשׁוֹן שֶׁעָבַר, וְהָעִקָּר שֶׁתָּכָף וּמִיָּד עָשִׂיתָ הֲלָכָה לְמַעֲשֶׂה, וּכְבָר הִתְחַלְתָּ לִלְמֹד כָּל יוֹם דַּף יְרוּשַׁלְמִי כְּפִי הַסֵּדֶר, שֶׁזֶּה מְאוֹד מְסֻגָּל לְיִרְאַת שָׁמַיִם אֲמִתִּית, כִּי ״**יְרוּשָׁלַיִם**״ זֶה ״**יִרְאָה שָׁלֵם**״ וְכַמּוּבָא בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ זַ״ל (לִקּוּטֵי מוֹהֲרַ״ן, חֵלֶק ב׳ סִימָן א׳), וּכְמוֹ שֶׁדִּבַּרְנוּ הַרְבֵּה אָז בִּשְׁעַת הַסְּעוּדָה, וְעַל כֵּן חֲזַק וְתִתְחַזֵּק בָּזֶה מְאֹד, וְתַתְמִיד מְאֹד בְּלִמּוּד תּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, וּבִפְרָט בְּבִנְיַן **בַּיִ״ת** נִצְחִי, וְתִרְאֶה אֵיךְ שֶׁתִּתְרַכֵּשׁ לְעַצְמְךָ סִיּוּמִים רַבִּים בְּכָל מְקוֹמוֹת הַתּוֹרָה, וְזֶה חֶלְקְךָ לָנֶצַח.

וְתִזְכֹּר יְדִידִי הַיָּקָר, שֶׁאַף פַּעַם לֹא תֵּחָלֵשׁ דַּעְתְּךָ אִם לֹא הִצְלַחְתָּ לְסַיֵּם אֵיזֶה לִמּוּד בְּאֵיזֶה יוֹם מַחֲמַת טִרְדָּא שֶׁהָיְתָה לְךָ אוֹ סִבָּה אַחֶרֶת, כִּי עַל דְּבָרִים כָּאֵלּוּ וְכַיּוֹצֵא בָּהֶם מוֹעִיל ״הַשְׁלָמָה״, וּבִשְׁפִי אֶפְשָׁר לְמַלּאוֹת הַחִסָּרוֹן בְּיוֹם הַבָּא אוֹ אַחַר כָּךְ, וְאַל תִּתֵּן מָקוֹם לַבַּעַל דָּבָר לְפַתּוֹתְךָ, הֲרֵי חִסַּרְתָּ אֵיזֶה יוֹם וְלֹא הִשְׁלַמְתָּ הַלִּמּוּדִים וְכוּ׳, אִם כֵּן זֶה לֹא בִּשְׁבִילְךָ וְכוּ׳, אַל תִּתְיַחֵס לְפִתּוּיִים כָּאֵלּוּ כְּלָל, זֶה לֹא מִצְוַת עֲשֵׂה שֶׁהַזְּמַן גְּרָמָא שֶׁאִי אֶפְשָׁר לְהַשְׁלִים אַחַר כָּךְ, דִּבְרֵי תּוֹרָה אֵינָם מְצֻמְצָמִים לִזְמַן מְיֻחָד, הָעִקָּר לְהַחֲזִיק הַחֵשֶׁק וּלְהִסְתַּבֵּל בַּלּוּחַ אֵיפֹה אוֹחֲזִים, וּלְהַשְׁלִים מַה שֶּׁחָסַר וּלְהַמְשִׁיךְ הָלְאָה, וְכָכָה תִּזְכֶּה לְהַתְמִיד בְּדִבְרֵי תּוֹרָה תָּמִיד.

וְאֶפְשָׁר לוֹמַר בְּדֶרֶךְ רֶמֶז שֶׁזֶּה חֵלֶק מִן ״**יִרְאָה שָׁלֵם**״ הַנ״ל שֶׁהֵם אוֹתִיּוֹת ״**רְאִי הַשָּׁלֵם**״, שֶׁמִּי שֶׁיֵּשׁ לוֹ יִרְאַת שָׁמַיִם אֲמִתִּית, תָּמִיד יוֹדֵעַ שֶׁאֶפְשָׁר לְהַשְׁלִים אֶת אֲשֶׁר הֶחְסִיר בְּלִמּוּדוֹ וְאֵינוֹ מִתְרַשֵּׁל אִם לֹא זָכָה לְהַשְׁלִים אֵיזֶה לִמּוּד בְּאֵיזֶה זְמַן רַק רוֹאֶה תָּכָף וּמִיָּד לְמַלּאוֹת אֶת אֲשֶׁר חָסַר לוֹ וּלְהַמְשִׁיךְ הָלְאָה וְכָךְ הוּא דָּבוּק בַּתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה בְּכָל עֵת.

הַמְּאַחֵל לְךָ בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ.

צדיק בא לעיר

שבת התרוממות לאנ"ש בעת ביקור מורינו הרה"צ שליט"א בקרית ברסלב בעיירה ליבערטי

הבשורה הרנינה את לבבות תושבי קרית ברסלב שבליבערטי ניו יורק: מורינו הרה"צ שליט"א יגיע לשהות שם בימי ביקורו בארה"ב, ולשבות במקום בשבת קודש פרשת חיי שרה.

לכבוד השבת המרוממת, הגיעו רבים מאנשי שלומנו תושבי ארה"ב, להתחמם מאור היכל הקודש ולהתעורר מחדש לעבודת השם יתברך בדרך הנעימה הסלולה לנו מרבינו ז"ל. מורינו שליט"א התארח בשבת קודש בדירת ראש הישיבה הרה"ג ר' יואל ראטה שליט"א ברחוב האשקי בעיירה, והתפילות וסעודות השבת קודש התקיימו שם.

שבת אחים בליל שבת קודש

בליל שבת קודש, לאחר הסעודה, התאספו אנשי שלומינו בבית המדרש ושרו יחד זמירות לכבוד שבת קודש בחמימות דקדושה, כשבין הזמירות פתח מורינו שליט"א בשיחות קודש של התחזקות לאור הפרשה, איך שאדם שרוצה להיות איש כשר באמת, צריך לקנות בעצמו את מידת ההתחדשות, ודיבר על זה שהתחדשות אינו איזה משחק "כאילו" אני כעת מתחדש מחדש, אלא מובא בכתבי האריז"ל שבכל עת ורגע מתחדשים העולמות וזו מציאות חדשה, אתה לא אותו אדם שהיית בעולם הקודם.

מורינו הרה"צ שליט"א ברחובות קרית ברסלב

רמז נפלא יש בפרשה, התורה כבר מזכירה "ויהי חיי שרה מאה שנה" וגו' מדוע חוזרים שוב "שני חיי שרה"?, אלא אפשר לפרש "שני חיי שרה" - שני סוגי חיים, בחיים **בגשמיות אכן נראה האדם מבוגר וזקן, הקב"ה טבע כך שיש כבר קמטים על הפנים, זקן לבן וכו', אבל בחיים הרוחניים, בחיי הנפש והנשמה של האדם אלו חיים אחרים לגמרי! אלו חיים חדשים ומתחדשים בכל רגע!**, כמו שרש"י אכן מסביר "בת ק' כבת כ' לחטא מה בת כ' לא חטאה שהרי אינה בת עונשין אף בת ק' בלא חטא ובת כ' כבת ז' ליופי", שיש כח באדם להתחדש תמיד, יכול להיות שהוא כבר זקן בגיל מאה שנה, אבל יכול להרגיש רענן כבן עשרים, בכוחות מלאים, וכמו ילד בן שבע... זהו סוד ההצלחה של האדם בכל פרטי החיים שלו, שכל יום ויום בעיניו כאילו נולד עכשיו.

מספרים על הרה"ח ר' אברהם שטערנהארץ ז"ל (נכדו של רבי נתן זי"ע), שהיה זקן מופלג - בתוך שנות התשעים לחייו, ובכל יום היה מגיע לבית המדרש של אנשי שלומינו, מניח ידו על המזוזה ומנשק ועומד לרגע ואומר: "ריבונו של עולם יום חדש!"... והתפלל ותיקין, אח"כ למד את השיעורים שלו, וכך היה נוהג בהתחדשות חדשה עד יומו האחרון - אע"פ שכבר היה זקן בגיל למעלה מתשעים שנה!

רק אורח

בשבת בבוקר, נוספו על האורחים הרבים גם הרבה מתושבי העיירה שגרים באזורים המרוחקים (משך כשעה הליכה), ולאחר תפילה בהתרוממות, נערכה קידושא רבה - כמנהג אנשי שלומינו ללמוד אחר התפילה סיפורי מעשיות, בסיפור הראשון (אחר שסיים בשבת הקודמת את הספר הקדוש בלימוד ברבים ביבנאל עיר ברסלב), ענה ואמר רבינו ז"ל: בדרך ספרתי מעשה שכל מי שהיה שומעה היה לו הרהור תשובה. מורינו שליט"א נכנס בשיחה נפלאה, שהדרך הזו - היא בעצם חיי האדם בזה העולם, כאן זה הדרך לבוא לעולם הנצחי, ובנתיים עובר עליו מה שעובר בדרכו בחיים, אולם מי שמתחבר לצדיק, הוא מקבל עצות ישרות איך לעבור הכל בשלום ולחיות חיי גן עדן בזה העולם.

פעם הגיע יהודי אחד לפני ה"חפץ חיים" זי"ע, וכשנכנס לבית, ראה איך הריהוט ישן ופשוט מאד, ופנה אל החפץ חיים: "מדוע אין לכם רהיטים ראויים ומכובדים?", נענה לו החפץ חיים בשאלה: "והיכן הרהיטים שלך?" ענה לו היהודי:" בבית יש לי ריהוט מפואר מאד, כעת אני בדרך, אני לא אסחוב איתי את הריהוט", ענה ואמר החפץ חיים: "**אני גם נמצא בדרך, לא נשארים תמיד כאן בעולם הזה, זה רק מעבר לעולם ההוא, ששם הכנתי לעצמי רהיטים יפים מאד**"... אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל, וחוטף כאן בזה העולם את הטוב האמיתי והנצחי, עוד דף גמרא ועוד דיבור אל השם יתברך.

עוד דיבר מורינו שליט"א מעניין איך יידע האדם שנמצא במקום

טוב? אם יש בו שמחה פנימית ואמיתית, בבית הוא מתנהג בשלום ואהבה ורואה רק טוב באשתו והילדים, תמיד יש לו מילה טובה לחזק את השני, זה סימן שהוא נמצא במקום טוב.

לא להפסיק לרצות...

בסעודה שלישית נשא מורינו הרה"צ שליט"א דברי שיחתו ברמה אל קהל הנאספים, ודיבר על העניין שאנשים טועים ומזהים את חסידות ברסלב כעוד חסידות כמו השאר, הנה יש להם גם רבי וחסידים וקהילה וכו', אבל זו טעות גדולה, אתה יכול להשאר איזה חסיד שאתה רוצה, אבל לקבל את עצותיו הנפלאות של רבינו ז"ל שיאירו לך דרך באיזה סביבה שאתה רק נמצא, איך שתזכה להיות דבוק בהשם יתברך בחיי היום יום, לחשק התורה ולדרך קלה לטייל בכל חלקי התורה הקדושה, לימודים נפלאים איך להתנהג בביתו עם אשתו והילדים, וככה בכל פרטי החיים.

בחיי מוהר"ן (סימן תקצ"ב) מסופר, שפעם הגיע אחד לרבינו ז"ל ואמר לו: "אני רוצה להיות איש כשר", ורבינו נענה לו: "**האם אתה רוצה לרצות?**"... מה הפשט בתשובת רבינו ז"ל? כי להגיד "אני רוצה" זה גם טוב, אבל אתה צריך לרצות להמשיך לרצות, כי צריך לדעת שינסו אותך בנסיונות רבים שתעזוב את הרצון ותתייאש, הסמ"ך מ"ם יבוא אליך וינסה להחליש אותך: מי אתה? אתה כל כך רחוק ומגושם, כבר עברו עליך כל כך הרבה ירידות ופגמים וכו', מותר לך כבר לעזוב, זו העצה של הנחש הס"מ שהאדם יעזוב את הרצון, וצריך להתחזק לא לעזוב את הרצון לרצות להיות איש כשר, זה הלשון: "רעוא דרעוין" - רצון שברצונות, האם אתה באמת רוצה לרצות? להמשיך לרצות ולא להתייאש ויעבור עליך מה שרק יעבור?

איך באמת אדם יודע שיש בו רצון? כשהוא מוציא את הרצונות מפיו להשם יתברך, כך זה נהיה דבר קיים, הרצון הזה יישאר לנצח וזה יביא לך את הישועה שלך, אם אדם עקשן ברצון הוא יגיע סוף כל סוף.

רבינו אומר שהגן עדן נמצא פה בזה העולם, אך שערי הגן עדן טבעו "טבעו בארץ שעריה", צריך צדיק להוציא אותם בכדי שיוכלו להכנס, ולכאורה לא מובן גם אם נוציא את השער, איפה נשים אותו? וכי השער הוא העיקר? הלא הגן עצמו הוא העיקר, התשובה פשוטה מאד! הגן עדן נמצא בכל מקום שאתה רק נמצא! אתה רק צריך צדיק שילמד אותך איך להכנס אליו, איך לקנות לעצמך מידות טובות ולהרגיש את הקדוש ברוך הוא כל כל צעד ושעל, אתה רק צריך שיגלו לך את השער שתראה שהבית שלך והסביבה שלך יכול להיות גן עדן!. יש אנשים ששואלים: הבית שלי יכול להיות גן עדן?! רחמנא ליצלן איזה גיהנום יש שם... הוא רק דוחה את הזמן שהוא צריך לחזור הביתה, אין לו שום חשק לחזור, השם ישמרנו. ביבנאל עיר ברסלב מוכרים שלטים: "**ברוכים הבאים לגן עדן**" לתלות על דלת הבית, פעם הגיע אלי אדם זר וראה זאת, והוא ממש לא הבין "מה זה? אני נכנס לגן עדן עכשיו? יש לי עוד זמן לחיות, אני לא חושב מזה..."., אבל אצל רבינו זה שייך! הוא הוציא לנו את שערי הגן עדן בעולם הזה ומראה לנו איך הבית יכול להיות גן עדן. ואם אתה לא מרגיש ככה, אתה צריך לבקש מהקדוש ברוך הוא, ולחפש ולבקש יותר ויותר.

עוד האריך מורינו שליט"א בדיבורים, שאנ"ש תושבי ארה"ב יזכרו לעד כשבת נועם הנשמות והתרוממות נפלאה, ומה שהבאנו כאן הוא רק כטיפה ממש.

בשיחה בסעודה שלישית

בהבדלה

בבית הדפוס בעיירה להדפסת והפצת ספרי רביז"ל

הספה"ק "חיי מוהרא"ש" מוצע להפצה
על מדפי בית הדפוס

וְהַדְלִיקוּ נֵרוֹת בְּחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ

חנוכה בהיכל הקודש

בבית המדרש הגדול היכל מוהרא"ש ביבנאל עיר ברסלב, התאספו אנ"ש לחזות בעבודת הקודש של הרה"צ שליט"א בהעלותו את נרות החנוכה הקדושים במנורה, בחמימות ודביקות עילאה כבן המתרפק על רחמנות אביו, ויחדיו זימרו ניגוני המועד בהתעוררות. לאחר מכן נשא הרה"צ שליט"א מדברות קודשו בכל לילה, שכל לילה פירש קטע אחר בזמר "מעוז צור", בדיבורים למעשה לחיי היום יום, איך שעבודת הטבת הנרות שייכת לעולם בכל אחד ואחד, שיתקן את "שבעת הנרות" שלו, כמובא בדברי רביז"ל שזה סובב שיזכה לשמור על הפה העינים האזניים והחוטם (שמירה מכעס ולקנות אמונה), ואז יאירו חייו באור נערב ויזכה לחיות חיי גן עדן בזה העולם.

לאחר מכן התבודד מורינו שליט"א ארוכות מול פני המנורה, להעתיר ולפעול עבור הכלל והפרט.

כינוס אברכי מוהרא"ש

כנס הכרת הטוב הוא מנהג שנהוג שנים רבות פעיה"ק, עוד בחיים חיותו של מוהרא"ש הקדוש בהאי עלמא וכן ממשיך גם אחר הסתלקותו בגופו הגשמי בו מתאספים יחדיו כלל התלמידים שזכו ללמוד אצלו זי"ע, להזכר יחד בלימודיו הנפלאים לחיים טובים בזה העולם, בכנס בו מכירים הטובה שעשה עמנו, ומקבלין דין מן דין, זכרונות ושיחות שקיבלנו משך השנים. מוהרא"ש מאד שיבח את זה, וכתב שיתאספו דיקא בליל ה' דחנוכה - יום הילולת הגאון האלוקי רבי אברהם ב"ר נחמן זי"ע.

מורינו שליט"א דיבר אודות שליל חמישי של חנוכה הוא כנגד מידת ארך אפיים (כמבואר בספה"ק "נר להצדיק" למוהרא"ש), העבודה הקדושה לכל אברך שיתנהג בבית עם סבלנות עצומה מאד, כי בוודאי שיש נסיונות שהאדם יכול "להתפוצץ" מכעס, מצד עצמו מצד אשתו והילדים, אבל יש לימודים קדושים של רבינו ז"ל שמוהרא"ש הכניס בנו - תלמידיו, שהיסוד שלהם בתמצית היה יישוב הדעת ואריכות אפיים, על ידי שאדם זוכה לפרש כל שיחתו אל השם יתברך, הוא זוכה לאריכות אפיים, זה משיח יכניס בעולם: "רוח אפינו - משיח ה'".

שבת חנוכה ביבנאל עיר ברסלב

משפחות רבות מאנשי שלומנו הגיעו מרחבי הארץ להסתופף בצילא דמהימנותא - יבנאל עיר ברסלב, כנהוג מרבינו ז"ל ששבת חנוכה הוא אחד מזמני הקיבוץ יחדיו (בר"ה דייקא באומן, אבל בשאר הזמנים בקיבוץ אנ"ש יחדיו), לזכות לתיקונים של רבינו ז"ל ולהתחזק מדיבורי ראש חבורתינו תלמידי היכל הקודש חסידי ברסלב.

מסיבת חנוכה בתלמוד תורה

מסיבת חנוכה מרגשת אורגנה על ידי הנהלת תלמוד תורה "ילדי מוהרא"ש" בהשתתפות מורינו הרה"צ שליט"א.

מה נהדר היה המחזה לראות את הילדים הטהורים מכבדים את השם מגרונם ומזמרים ניגוני אמונה זכים, ולאחר מכן נבחנו על הלכות חנוכה, שהכינו את עצמם לקראת המועד בשינונם.

במשך האירוע ערכו התלמידים הצגה לנוכחים, משולב עם עצות רבינו ז"ל, להנאת כל המשתתפים.

לסיום חילק מורינו שליט"א פרסים וספרים לילדים המתמידים שלומדים כל שבוע את הבי"ת נצחי (ב'בלי י'רושלמי ת'וספתא).

"ציון מוהרַנַ"ת נִמְצָא בְּעִוְבּוֹן כָּזֶה,

וְשָׁם מִנָּח אִישׁ שְׁמֹחַיְהּ אֶת כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ"

סיפור נסיעתו הראשונה של עט"ר מוהרא"ש זי"ע לציונו הקדוש של מוהרנ"ת, בשנת תשמ"ה - עת היו הגבולות סגורים תחת ממשלת הרשע הקומוניסטית, כפי שרשם מורינו הרה"צ שליט"א

מוהרא"ש משטתח על ציון מוהרנ"ת בשנת תשנ"ה

רומז על הנסיעה

יוֹם א' פָּרָשַׁת רְאֵה, כ"ד לְחֹדֶשׁ מְנַחֵם אָב שְׁנַת תשמ"ה, יָצָא מוֹהַרַ"שׁ זַ"ל מִבִּנְיַן מִתִּיבְתָּא "הֵיכַל הַקֹּדֶשׁ" עִם אִשְׁתּוֹ וּבְנוֹ הַקָּטָן שֶׁיִּחְי', וּנְסִיעָתוֹ הָיְתָה בְּהֶעְלֵם גָּדוֹל שֶׁלֹּא יָדַע אֲף אֶחָד מִקְּרוֹבָיו לְהֵיכָן נוֹסֵעַ, רַק יָדְעוּ שֶׁנּוֹסֵעַ לְנוּחַ, כִּי כָּךְ דִּבֵּר עִמָּנוּ כַּמָּה פְּעָמִים שֶׁרוֹצֶה לִנְסֹעַ לְאֵיזֶה יָמִים, וְגַם כִּי אִשְׁתּוֹ לֹא הִרְגִּישָׁה טוֹב כָּל אֵלּוּ הַשָּׁבוּעוֹת, וְכֵן כִּי כָּךְ הָיָה בְּשָׁנָה שֶׁעָבְרָה שֶׁנָּסַע לְאֵירוֹפָּה לְכַמָּה יָמִים, עַל כֵּן חָשַׁבְנוּ כֻּלָּם שֶׁנּוֹסֵעַ לְשָׁם שׁוּב. וְרַק אָמַר לָנוּ שֶׁבְּדַעְתּוֹ בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם לַחֲזוֹר בְּעֶרֶב שַׁבָּת קֹדֶשׁ וּלְכָל הַפָּחוֹת לֹא יְאֻחַר מִיּוֹם א' שׁוֹפְטִים (וְגַם בְּזֶה יֵשׁ מַעֲשֶׂה וְיוּבָא בְּהֶמְשֵׁךְ בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם).

הַכְּלָל שֶׁלֹּא יָדַעְנוּ אֵיפֹה נוֹסֵעַ, חָשַׁבְנוּ שֶׁהוּא נוֹסֵעַ לְאֵיזֶה מָקוֹם חַפְשִׁי בְּצָרְפַת, כִּי נָסַע עִם חֶבְרַת תְּעוּפָה צָרְפָתִית, וּבִפְרָט שֶׁנָּסַע עִם אִשְׁתּוֹ וּבְנוֹ הַקָּטָן, לֹא עָלְתָה עַל דַּעְתֵּנוּ שֶׁיִּהְיֶה בְּצִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל (וּבֶאֱמֶת אִלּוּ הָיִינוּ שָׂמִים אָזְנֵינוּ לְדִבּוּרָיו הָיִינוּ מְבִינִים, כִּי רָמַז כַּמָּה פְּעָמִים בְּרֶמֶז וּבִפְרוּשׁ מִנְּסִיעָתוֹ, וּבִפְרָט בְּמִלָּה מְלֵכָה פָּרָשַׁת עֵקֶב שֶׁלָּמַד אָז בִּלְקוּטֵי מוֹהַר"ן סִימָן ק"ט מִקֶּבֶר הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, וְדִבֵּר מִמַּעֲלַת קֶבֶר הַבַּעַל שֵׁם טוֹב וְציּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל שֶׁזֶּה דָּבָר גָּדוֹל לִהְיוֹת עַל קְבָרִם, וְסִיֵּם דִּבּוּרָיו: "שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יַעְזְרֵנוּ שֶׁנִּזְכֶּה לִהְיוֹת עַל צִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל וְגַם עַל צִיּוּן הַבַּעַל שֵׁם טוֹב", אֲבָל לֹא הֵבִנּוּ שֶׁזֶּה כַּוָּנָתוֹ כְּבָר עַל עַכְשָׁו, עַד שֶׁחָזַר וְאָז הֵבִנּוּ מַה שֶּׁרָמַז לָנוּ כְּמַעַט בְּפֵרוּשׁ).

חוזר ממש עם השקיעה

וְחָזַר בְּעֶרֶב שַׁבָּת קֹדֶשׁ פָּרָשַׁת רְאֵה, שֶׁהָיָה אָז עֶרֶב רֹאשׁ חֹדֶשׁ אֱלוּל, וַחֲזָרָתוֹ הָיְתָה מַמָּשׁ עִם הַשְּׁקִיעָה, בְּעֶרֶךְ 15 דַּקּוֹת אַחַר זְמַן הַדְּלָקַת נֵרוֹת (שֶׁהוּא לְפִי הַלּוּחַ שֶׁלָּנוּ בְּדַקּוֹת לִפְנֵי הַשְּׁקִיעָה), וַאֲנַחְנוּ הָיִינוּ כְּבָר מְחַכִּים יַחַד עִם בְּנֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ, כִּי יָדַעְנוּ שֶׁצָּרִיךְ לְהַגִּיעַ קָרוֹב לְשַׁבָּת קֹדֶשׁ.

מִיָּד כְּשֶׁהִגִּיעַ, רַצְנוּ עִם מִשְׁפַּחְתּוֹ וְכָל הַתַּלְמִידִים לְהַטֶּעקְסִי (מוֹנִית) וּפָתַחְנוּ מַהֵר אֶת הַדְּלָתוֹת וְהוֹצִיא מִיָּד כָּל הַחֲפָצִים שֶׁלָּהֶם, וּמוֹהַרַ"שׁ נ"י קָפַץ מַהֵר לַחוּץ וְאָמַר "שְׁנֵעל שְׁנֵעל" ("מַהֵר מַהֵר") וּמִיָּד עָלָה לְבֵיתוֹ, וְזֶה הַכֹּל הָיָה בְּרֶגַע קָטָן, אוּלַי דַּקָּה לָקַח עַד שֶׁכָּבָר עָלָה לְבֵיתוֹ, וּבְעוֹד בְּעֶרֶךְ 5 אוֹ 10 דַּקּוֹת כְּבָר יָרַד עִם מַלְבּוּשֵׁי שַׁבָּת קֹדֶשׁ, וּמִיָּד הִתְחִיל לְהִתְפַּלֵּל "הַדּוּ", וְלֹא הָלַךְ לַמִּקְוֶה לִפְנֵי מִנְחָה.

וְהִנֵּה בָּזֶה שֶׁאֵחַר הָיָה מַעֲשֶׂה נִפְלָא, כִּי בֶּאֱמֶת לְפִי הַתְּכְנִית שֶׁל הָאֱוִירוֹן, שֶׁנָּסַע בְּיוֹם שִׁשִּׁי בִּבְקֶר מִקִּיֶּב לִשְׁוִיץ, וּמִשָּׁם לִפֹּה נִיס יָאְרְק, הָיָה הַתְּכְנִית שֶׁהָאֱוִירוֹן שֶׁיּוֹצֵא מִשְּׁוִיץ לִפֹּה צָרִיךְ לְצֵאת קֹדֶם שֶׁמַּגִּיעַ הָאֱוִירוֹן מִקִּיֶּב לִשְׁוִיץ, וְלָכֵן הָיָה צָרִיךְ לְהִשָּׁאֵר בְּשַׁבָּת קֹדֶשׁ בִּשְׁוִיץ, וְסִפֵּר לָנוּ שֶׁהִסּוֹכֵן נְסִיעוֹת אָמַר לוֹ שֶׁאִי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ חֲזָרָה לְפֹה עַל שַׁבָּת קֹדֶשׁ, וְהוּא אָמַר לְהִסּוֹכֵן: "וּמָה יִהְיֶה אִם הָאֱוִירוֹן הָרִאשׁוֹן יֵצֵא מִקִּיֶּב יוֹתֵר מֻקְדָּם וְהָאֱוִירוֹן הַשֵּׁנִי יִתְאַחֵר קְצָת?", וְכֵן הָיָה, שֶׁהָאֱוִירוֹן מִקִּיֶּב לִשְׁוִיץ פִּתְאוֹם, בְּעֶרֶךְ 10 דַּקּוֹת קֹדֶם הַזְּמַן שֶׁהָיָה צָרִיךְ לְצֵאת סָגַר אֶת הַדְּלָתוֹת וְהִתְחִיל לִנְסֹעַ, וְכֵן כְּשֶׁהִגִּיעוּ לִשְׁוִיץ שֶׁאֲלוּ אִם הָאֱוִירוֹן שֶׁנּוֹסֵעַ לְנִיו יָאְרְק עוֹד לֹא יָצָא, וְכֵן הָיָה שֶׁהִתְאַחֵר עַד שֶׁהִגִּיעוּ בִּזְמַן קֹדֶם שֶׁיָּצָא, וְהָיוּ יְכוֹלִים לְהַגִּיעַ בַּזְּמַן עַל שַׁבָּת קֹדֶשׁ, רַק בְּדַרְכּוֹ חֲזָרָה מִשְּׁדֵה הַתְּעוּפָה הָיָה קְצָת עִכּוּב בַּדֶּרֶךְ כְּמוֹ 10 דַּקּוֹת, שֶׁבְּלִי זֶה הָיוּ מַגִּיעִים קֹדֶם קַבָּלַת נֵרוֹת, וְהָיָה נַס נִפְלָא אֵיךְ שֶׁהִגִּיעַ חֲזָרָה לְשַׁבָּת קֹדֶשׁ.

עוד פַּעַם בְּציּוּן רַבֵּינוּ!

וְהִנֵּה לֹא יָדַעְנוּ מִזֶּה שֶׁהָיָה עַל צִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל עַד אַחַר מַעֲרִיב, שֶׁאָז הָלַךְ לַמִּקְוֶה, וּבְנוֹ הַקָּטָן אָמַר לָנוּ שֶׁהָיוּ בְּרוּסְלַאנְד עַל צִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל. וְאַחַר כָּךְ בְּסָעוּדַת לֵיל שַׁבָּת, בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה שֶׁאָמַר סִפֵּר הַרְבֵּה מִנְּסִיעָתוֹ, וְכֵן בְּשָׁאַר הַסְּעוּדוֹת, וּבְמוֹצָאֵי שַׁבָּת בְּשִׂיחָתוֹ עִמָּנוּ אַחַר תִּקּוּן חֲצוֹת סִפֵּר לָנוּ הַמַּעֲשִׂיּוֹת וְעִנְיָנָיו שֶׁהָיוּ בָּזֶה, וּמָה שֶּׁאֶפְשָׁר אֶרְשֹׁם:

בְּיוֹם שְׁלִישִׁי וּרְבִיעִי הָיָה עַל צִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל, וְגַם בְּיוֹם חֲמִישִׁי - שֶׁהָיָה בַּפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה בִּבְרֶסְלֶב בַּצִּיּוּן שֶׁל מוֹהַרַ"ן תְּ זי"ע, גַּם כֵּן הָיָה לִפְנֵי כֵּן בְּצִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל, דְּהֵינוּ שֶׁבְּדַרְכּוֹ לִבְרֶסְלֶב יָצָא מֵהַדֶּרֶךְ קְצָת לְתוֹךְ עִיר אוּמַן לְכַמָּה דַּקּוֹת עַל צִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל, כִּי עִיר אוּמַן הוּא בַּדֶּרֶךְ שֶׁנּוֹסְעִים מִקִּיֶּב לִבְרֶסְלֶב.

וְגַם בָּזֶה יֵשׁ מַעֲשֶׂה, כִּי הָאַנְטוֹרִיסְט לֹא רָצוּ לָתֵת לוֹ וויזָע (וִיזָה) לִבְרֶסְלֶב, בַּאֲשֶׁר שֶׁאָמְרוּ שֶׁלֹּא נוֹתְנִים לְאַף אֶחָד, וְהוּא אָמַר לָהֶם שֶׁהַלֹּא לִפְנֵי כַּמָּה חֲדָשִׁים נָתְנוּ רְשׁוּת לִנְסֹעַ לִבְרֶסְלֶב לִשְׁנֵי בַּחוּרִים מִתַּלְמִידֵי הֵיכַל הַקֹּדֶשׁ, וְאָמַר לָהֶם הַשֵּׁמוֹת שֶׁלָּהֶם, וְחִפְּשׂוּ מִי נָתַן אֶת הָרְשׁוּת לִשְׁנֵי הַבַּחוּרִים הָאֵלּוּ, וְהָאַחֲרָאִית שֶׁהָיְתָה שָׁם הָיָה לָהּ מַעֲמָד גָּבוֹהַּ בְּתוֹךְ ה"אינטוֹרְסיט" וְהָיָה לָהּ כֹּחַ לָתֵת וויזָע לִבְרֶסְלֶב, וְאָכֵן אָמְרָה שֶׁתִּתֵּן לוֹ גַּם כֵּן, רַק שֶׁפִּקְּדוּ לַנַּהֵג שֶׁלֹּא יֵצֵא מֵהַדֶּרֶךְ לְשׁוּם מָקוֹם רַק יָשָׁר לִבְרֶסְלֶב וְחָזוֹר.

> אֲבָל מוֹהַרַ"שׁ נ"י רָצָה מְאֹד לִהְיוֹת עוֹד פַּעַם עַל צִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל, כִּי זֶה בַּדֶּרֶךְ, וּפִתְאוֹם אָמַר הַגּוֹי הַנֶּהָג שֶׁיֵּשׁ לָהֶם עוֹד הַרְבֵּה דֶּרֶךְ וְהוּא קְצָת עָיֵף וְרוֹצֶה לָנוּחַ קְצָת מִנְּסִיעָתוֹ לְלֶכֶת לִשְׁתּוֹת מַשֶּׁהוּ, וְזֶה הָיָה לְיַד אוּמַן

אֲבָל מוֹהַרַ"שׁ נ"י רָצָה מְאֹד לִהְיוֹת עוֹד פַּעַם עַל צִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל, כִּי זֶה בַּדֶּרֶךְ, וּפִתְאוֹם אָמַר הַגּוֹי הַנֶּהָג שֶׁיֵּשׁ לָהֶם עוֹד הַרְבֵּה דֶּרֶךְ וְהוּא קְצָת עָיֵף וְרוֹצֶה לָנוּחַ קְצָת מִנְּסִיעָתוֹ לְלֶכֶת לִשְׁתּוֹת מַשֶּׁהוּ, וְזֶה הָיָה לְיַד אוּמַן, וְאָמַר לוֹ מוֹהַרַ"שׁ נ"י שֶׁזֶּה בְּסֵדֶר, רַק שֶׁבֵּינְתַיִם יַגִּיחַ אוֹתוֹ עַל צִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל, וְיֵלֵךְ לִשְׁתּוֹת וּכְשֶׁיִּגְמֹר יָבֹא לְקַחַת אוֹתוֹ מִשָּׁם, וְהַמַּדְרִיךְ נְסִיעָה לֹא הָיָה יָכוֹל לַעֲשׂוֹת כְּלוּם בַּאֲשֶׁר שֶׁהַנֶּהָג בְּעַצְמוֹ אָמַר שֶׁרוֹצֶה לָנוּחַ, וְכָךְ הָיָה קְצָת עַל צִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל וּמִשָּׁם נָסַע לִבְרֶסְלֶב.

בקושי מוצאים את הציון...

מֵאוּמַן עַד בְּרֶסְלֶב זֶה נְסִיעָה שֶׁל שָׁעָה וַחֲצִי, וְנָסְעוּ דֶּרֶךְ כָּל הָעֲיָרוֹת הַמְּפֻרְסָמוֹת שֶׁמּוּבָאִים בְּסִפּוּרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל וּמוֹהַרַ"ן תְּ, וְהֵיכָן שֶׁהָיוּ קִבּוּצִים שֶׁל יְהוּדִים, וְעָבַר דֶּרֶךְ חַייסִין, טֶעפְּלִיק, נֶעמִירוֹב טוּלְטְשִׁין, טָאמַשְׁפִּיל, וְכֵן הֶרְאָה לָנוּ בְּמַפָּה בְּתוֹךְ סֵפֶר "פְּעֻלַּת הַצַּדִּיק" כָּל הָעֲיָרוֹת שֶׁהֵם סְמוּכִים לִבְרֶסְלֶב שֶׁעָבַר אוֹתָם בַּדֶּרֶךְ (כִּי כַּנִּרְאֶה שֶׁהַדֶּרֶךְ מֵאוּמַן לִבְרֶסְלֶב הִיא לֹא יְשָׁרָה רַק צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת עִקּוּם לַעֲבֹר עַל כַּמָּה עֲיָרוֹת).

וְהָיָה קְצָת קָשֶׁה לוֹ לִמְצֹא הַצִּיּוּן עַד שֶׁהִצְרִכוּ לְחַפֵּשׂ כְּמוֹ חֲצִי שָׁעָה מִסְּבִיב הָהָר שָׁשָׁם בֵּית הַקְּבָרוֹת, עַד שֶׁאִשְׁתּוֹ מָצְאָה אוֹתוֹ, וְאָז אָמַר שֶׁרוֹצֶה בְּפַעַם הַבָּאָה לְהָבִיא עִמּוֹ כַּמָּה קִפְסָאוֹת קְטַנּוֹת שֶׁל צֶבַע, לְצַבֵּעַ אֶת הַמַּצֵּבָה (כִּי יֵשׁ לְהַשִּׂיג פֹּה קִפְסָאוֹת שֶׁנִּרְאִים מִבַּחוּץ כְּמוֹ קִפְסָאוֹת קְטַנּוֹת שֶׁל אֹכֶל, שֶׁיּוּכַל לָקַחַת לַנְּסִיעָה בִּלְי שֶׁיַּחְשְׁשׁוּ מַה יֵּשׁ לוֹ שָׁם) כִּי כְּמַעַט שֶׁלֹּא יְכוֹלִים לִקְרֹא מַה שֶּׁכָּתוּב עַל הַמַּצֵּבָה כִּי הֶרֶב נִמְחַק, רַק כָּתוּב "עש"ק ו"י' טֶבֶת", וְהַשֵּׁם כְּמַעַט שֶׁלֹּא נִרְאֶה כְּבָר, וְעַל כֵּן אָמַר כַּמָּה פְּעָמִים שֶׁרוֹצֶה לְצַבֵּעַ אֶת זֶה וְלִכְתֹּב מֵחָדָשׁ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יַעְזְרֵנוּ לְזֶה. וְכֵן הָיָה צָרִיךְ לְהוֹצִיא כָּל הָעֲשָׂבִים מֵעַל צִיּוּנוֹ כִּי נִמְצָא מַמָּשׁ בִּלְי הַשְׁגָּחָה שֶׁל אַף אֶחָד.

וְאָמַר סֵדֶר "יוֹם כִּפּוּר קָטָן" שָׁם עַל צִיּוּן מוֹהַרַ"ן תְּ, וּבְהַרְבֵּה מִמִּכְתָּבָיו שֶׁכָּתַב בָּעֵת הַזֹּאת שֶׁהוֹדִיעַ לְכֻלָּם שֶׁהָיָה עַל צִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל וּמוֹהַרַ"ן תְּ כָּתַב

מוהרא"ש בציון מוהרנ"ת בשנת תשנ"ה

זֶה הָעִנְיָן שֶׁל אֲמִירַת יוֹם כִּפּוּר קָטָן בְּצִיּוּן מוֹהֲרַנ"תְ. בְּלֵיל שַׁבָּת קֹדֶשׁ בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה, דִּבֵּר מִזֶּה קְצָת שֶׁיֵּשׁ שִׂיחָה מִמּוֹהֲרַנ"תְ שֶׁעִנְיַן רַבֵּנוּ זַ"ל הוּא רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְעִנְיָן שֶׁלּוֹ הוּא יוֹם כִּפּוּר, וְכֵן לִפְנֵי הִסְתַּלְקוּתוֹ חָזַר הַרְבֵּה "חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלֹחַ" (וַכַּנִּרְאֶה שֶׁבְּגִלָּל זֶה הִפְלִיג תָּמִיד בְּזֶה שֶׁאָמַר יוֹם כִּפּוּר קָטָן בְּצִיּוּנוֹ) כִּי אָז הָיָה עֶרֶב רֹאשׁ חֹדֶשׁ בְּעֶרֶב שַׁבָּת קֹדֶשׁ שֶׁאוֹמְרִים יוֹם כִּפּוּר קָטָן בְּיוֹם ה'.

הגויה תולה בגדים מעל הציון הקדוש...

וְאָז הִסְתּוֹבֵב קְצָת בָּעִיר בְּרֶסְלֶב, וְאָמַר שֶׁזּוֹ עִיר עַתִּיקָה מְאֹד, בָּתִּים יְשָׁנִים, מַמָּשׁ כְּמוֹ בִּזְמַן רַבֵּנוּ זַ"ל לִפְנֵי כ200 שָׁנָה, עֲגָלוֹת עִם סוּסִים, וּבֵית הַכִּסֵּא מִחוּץ לַבַּיִת, וְשׁוֹאֲבִים מַיִם עִם כְּלִי. וְאָז דִּבֵּר מִזֶּה שֶׁכָּכָה הָיָה נִרְאֶה בִּזְמַן רַבֵּנוּ זַ"ל, בָּתִּים יְשָׁנִים כְּמַעַט שָׁנוֹפְלִים, וְכָכָה הָיָה גַּר רַבֵּנוּ זַ"ל עִם הָסְתֵּר וְהַעֲלָמָה כָּזֹאת וּבִכְרַךְ קָטָן, כִּי כָּל הָעִיר הִיא רַק כַּמָּה רְחוֹבוֹת, וְשָׁם גַּר רַבִּי נָתָן, וְיָכוֹלִים לְתָאֵר אֵיזֶה בַּיִת הָיָה לוֹ, מַמָּשׁ כְּמוֹ שֶׁרוֹאִים עַכְשָׁו, וְיוֹתֵר גָּרוּעַ, וְשָׁם עָסַק בַּעֲבוֹדַת ה' וּבִכְתִיבָה בְּתוֹךְ הָעֲלִיָּה שֶׁלּוֹ.

וְאָז דִּבֵּר מִזֶּה, שֶׁכָּךְ מִתְנַהֵג עִנְיַן רַבֵּנוּ זַ"ל עִם הַעֲלָמָה כָּזֹאת, וְכֵן צִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל נִרְאֶה כָּל כָּךְ פָּשׁוּט, וְסִפֵּר שֶׁכְּבָר עָשָׂה הַגּוֹי עַל הַצִּיּוּן רְצָפָה שֶׁל בָּלָטוֹת כְּמוֹ שֶׁיֵּשׁ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בַּבָּתִּים (שֶׁקּוֹרִים בְּאַנְגְּלִית טַעיי"ס) וְזֶה עוֹשֶׂה אוֹתוֹ יוֹתֵר פָּשׁוּט, וְהַגּוֹי יֵשׁ לוֹ שָׂמָה עַל הַצִּיּוּן הַבְּגָדִים לְיַבֵּשׁ, כִּי הַגּוֹיָה תּוֹלָה אֶת הַבְּגָדִים שֶׁלָּהֶם עַל הַחוּט מֵעַל צִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל. זֶה הַהַעֲלָמָה שֶׁל הַצַּדִּיק, כִּי עַל צִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל נֶאֱמַר "וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבֻרָתוֹ", אֵין שָׁם שׁוּם תְּפִיסָה, אַף שֶׁשָּׁם שׁוֹכֵב אֶחָד שֶׁעָלָיו נֶאֱמַר "לֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֶלָּא לְצַוּוֹת לָזֶה אֶלָּא בִּשְׁבִיל זֶה" שֶׁזֶּה רַבֵּנוּ זַ"ל, אֲבָל עָלָיו גַּם נֶאֱמַר "וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבֻרָתוֹ". וְכֵן צִיּוּן מוֹהֲרַנ"תְ נִמְצָא בְּעִזְבּוֹן כָּזֶה, וְשָׁם מֻנָּח אִישׁ שֶׁמְּמַחֵיָה אֶת כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ שֶׁעַל יָדוֹ נִשְׁאַר כָּל הַהַשְׁאָרָה שֶׁל רַבֵּנוּ זַ"ל בָּעוֹלָם.

ממליץ טוב בעד אנ"ש שנסעו בדרכון מזויף

וּפַעַל אָז שֶׁיִּתְּנוּ רְשׁוּת לִנְסֹעַ לִבְּרֶסְלֶב בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם וְיוּכְלוּ לִנְסֹעַ בְּקַלּוּת אֶל צִיּוּן מוֹהֲרַנ"תְ.

וְגַם בָּזֶה יֵשׁ מַעֲשֶׂה שְׁלֵמָה, כִּי יָצָא לוֹ הַזְדַּמְּנוּת לְדַבֵּר עִם רֹאשׁ כָּל הָאִינְטוּרִיסְט שֶׁל קִיֶּב, שֶׁעַל יָדוֹ כָּל הָרְשִׁיוֹנוֹת וְהַוִּיזָע"ס (וִיזוֹת), וְדִבֵּר עִמּוֹ בַּאֲרִיכוּת וְהַהוּא שָׁאַל אֶת מוֹהֲרַא"ש נ"י הַרְבֵּה קְשָׁיוֹת, וְהָעִקָּר בְּקֶשֶׁר לָזֶה שֶׁלִּפְנֵי אֵיזֶה זְמַן נָסְעוּ מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חֲבוּרָה שֶׁל 50 אֲנָשִׁים (הַיְדוּעִים לָנוּ) וְ35 מֵהֶם הָיוּ עִם פַּאסְפָּארְט מְזֻיָּף וְהֵם יוֹדְעִים מִכָּל זֶה, (וּמָה שֶּׁנּוֹתְנִים רְשׁוּת לְהָבֵנָס אַף עַל פִּי כֵן, אָמַר מוֹהֲרַא"ש נ"י שֶׁזֶּה מִפְּנֵי שֶׁצְּרִיכִים אֶת הַכֶּסֶף אֶת הַדּוֹלָרִים שֶׁל הַתַּיָּרִים, אֲבָל יוֹדְעִים בְּדִיּוּק מִי בָּא עִם פַּאסְפָּארְט מְזֻיָּף) וּמוֹהֲרַא"ש נ"י הָיָה צָרִיךְ לְהַמְלִיץ טוֹב עֲבוּרָם, וְהִסְבִּיר לוֹ שֶׁאֵלּוּ אֲנָשִׁים לֹא רוֹצִים כְּלוּם, רַק לִהְיוֹת עַל צִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל, כִּי זֶה אֱמוּנָתֵנוּ וְכוּ', וְלֹא עוֹשִׂים שׁוּם בִּלְגָּן וְשׁוּם דָּבָר, וַאֲפִלּוּ לֹא הוֹלְכִים לְשׁוּם מָקוֹם מִלְּבַד אֶצֶל הַצַּדִּיק רַבִּי נַחְמָן וְכוּ'.

וְהַמְּשִׁיךְ הָאִישׁ הַהוּא לִשְׁאֹל: "אוּלַי מַכְנִיסִים בֵּינֵיהֶם מְרַגְּלִים?" (שְׁקוֹרִים סְפַיי"ס), וּמוֹהֲרַא"ש נ"י אָמַר לוֹ שֶׁאֵין לוֹ מָה לְפַחֵד מֵאֲנָשִׁים בַּטְּלָנִים וּשְׁבוּרִים, שֶׁלְּעֻפְעָרְס, וְשֶׁיִּשְׁלַח מֵהַקג"ב שֶׁלִּיחַ אַחֲרֵיהֶם וְיִרְאֶה שֶׁלֹּא עוֹשִׂים שׁוּם דָּבָר. וְהָאִישׁ הוֹדָה לָזֶה שֶׁהֵם יוֹדְעִים שֶׁבֶּאֱמֶת אֵינָם עוֹשִׂים שׁוּם רַע וְשׁוּם נָזָק, רַק עַל זֶה שֶׁאַל אֶת מוֹהֲרַא"ש נ"י: לָמָּה בָּאִים עִם פַּאסְפָּארְט מְזֻיָּף? וְהֶצְרֵךְ לְהַעֲבִיר לְהַסְבִּיר לוֹ שֶׁמֵּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לֹא נוֹתְנִים וִויזָע לְהָבֵנָס, וְזֶה כָּל הָאֱמוּנָה וְהַחַיִּים שֶׁלָּנוּ לִהְיוֹת עַל צִיּוּן הַצַּדִּיק רַבִּי נַחְמָן, וְאַדְרַבָּה אִם יִתְּנוּ לָהֶם וִויזָע - אַף אֶחָד לֹא יִסַּע עִם פַּאסְפָּארְט מְזֻיָּף, וְכָאֵלֶּה עִנְיָנִים דִּבֵּר עִמּוֹ וְהַמְלִיץ טוֹב עֲבוּרָם, וְאָמַר שֶׁאִלּוּ הָיָה יָכוֹל לְדַבֵּר הַשָּׂפָה שֶׁלָּהֶם - הָיָה יָכוֹל לִפְעֹל יוֹתֵר הַרְבֵּה מִמָּה שֶׁפָּעַל, אֲפִלּוּ שֶׁיִּתְּנוּ וִויזָע גַּם מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּי הוּא הָיָה כְּשֶׁלִּיחַ מֵהַמְמְשָׁלָה הַגְּבוֹהָה, כָּךְ הָיָה נִרְאֶה מִשְּׁאֵלוֹתָיו, שֶׁהוּא בְּוַדַּאי נִשְׁלַח מֵהַמְמְשָׁלָה לְעַיֵּן בַּדָּבָר הַזֶּה, וְאִם מוֹהֲרַא"ש נ"י הָיָה יָכוֹל לְדַבֵּר עִמּוֹ יוֹתֵר בְּקַלּוּת הָיָה יָכוֹל לִפְעֹל יוֹתֵר הַרְבֵּה כִּי הוּא לֹא הֵבִין טוֹב אַנְגְּלִית, וְהָיָה מֵלִיץ בֵּינֵיהֶם וְכָכָה קָשֶׁה מְאֹד לְדַבֵּר.

אֲבָל הַכְּלָל, שֶׁכִּבְּדוּ אוֹתוֹ מְאֹד מְאֹד בִּנְסִיעָתוֹ הַזֹּאת בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁהָלַךְ, רַק בַּגְּבוּל אָמַר שֶׁשָּׁם הֵם מְאֹד רְשָׁעִים וְתַקִּיפִים, אֲבָל מִיָּד שֶׁעוֹבְרִים הַגְּבוּל אָז מְכַבְּדִים מְאֹד, וְהָלַךְ עִם כָּבוֹד גָּדוֹל עַד שֶׁבִּקְּשׁוּ אוֹתוֹ תָּמִיד, וְכֵן בַּמֶּלוֹן שֶׁאָז הָיָה מָלֵא תַּיָּרִים מִכָּל הָעוֹלָם, וְכֻלָּם הִתְפַּלְּאוּ אֵיךְ שֶׁאִישׁ כָּזֶה חָסִידִי עִם לְבוּשׁ יְהוּדִי מְכַבְּדִים אוֹתוֹ כָּל כָּךְ, כִּי מַמָּשׁ רָדְפוּ אַחֲרָיו וְחִכּוּ אֲלֵיהֶן וְכִבְּדוּ אוֹתוֹ מְאֹד, וְהַטָּקְסִי חִכָּה עָלָיו, וּבָאוּ לִקְרֹא לוֹ בַּאֲשֶׁר שֶׁהָרָכֶב כְּבָר מְחַכֶּה עָלָיו.

וְהוּא תָּמִיד שִׁבֵּחַ לִפְנֵיהֶם אֶת הַמֶּלוֹן אֵיךְ שֶׁזֶּה יָפֶה וְכוּ', וּבִקְּשׁוּ אוֹתוֹ מְאֹד שֶׁיְּשַׁחֵזֵר בְּקֵרוּב לַמֶּלוֹן שֶׁלָּהֶם, כִּי אָמַר שֶׁרוֹצֶה לַחֲזֹר בְּעוֹד שְׁנֵי חֲדָשִׁים בְּעֶרֶךְ עִם כַּמָּה תַּלְמִידִים, וְהֵם בִּקְּשׁוּ אוֹתוֹ מְאֹד שֶׁיְּשַׁחֵזֵר, וּמָצָא חֵן מְאֹד בְּעֵינֵי כָּל הָעוֹסְקִים בָּזֶה, הֵן בַּוִּויזָעס וּבְרְשִׁיוֹנוֹת וְהֵן בְּעֵינֵי רֹאשׁ הָאִינְטוּרִיסְט הַנַּ"ל, וְאָמַר שֶׁהָיָה לוֹ הַנְּסִיעָה הֲכִי קַלָּה מִכָּל הַנְּסִיעוֹת שֶׁלּוֹ. וְגַם עַל קֶבֶר הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הָיוּ מַסְכִּימִים לָתֵת רְשׁוּת

נְסִיעָה, רַק שֶׁזֶּה נְסִיעָה שֶׁל יוֹם שָׁלֵם, כִּי זֶה קָרוֹב לְ7 אוֹ 8 שָׁעוֹת נְסִיעָה אַחַת, וּצְרִיכִים לָצֵאת בְּ6 בַּבֹּקֶר וְחוֹזְרִים בְּ12 בְּעֶרֶךְ, וְעַל כֵּן לֹא רָצָה עַכְשָׁו לִנְסֹעַ, אֲבָל הֵם כְּבָר הִסְכִּימוּ לָתֵת רְשׁוּת. וְאָמַר שֶׁבַּפַּעַם הַבָּאָה בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִסַּע לְקֶבֶר הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, כִּי זֶה שָׁוֶה לְפָחוֹת פַּעַם אַחַת לִהְיוֹת עַל קִבְרוֹ.

וְאָמַר לָנוּ שֶׁבַּקֵּשׁ וְהִתְפַּלֵּל עַל כָּל אֶחָד מֵאִתָּנוּ הָרַבֶּה, (וּבָנוֹ סֵפֶר לִי שֶׁבְּאַחַד הַיָּמִים בַּציּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל, הָיָה כַּמָּה דַּקּוֹת עַל הַציּוּן בְּהִשְׁתַּטְּחוּת כְּמוֹ שָׁלוֹשׁ דַּקּוֹת, וְאַחַר כָּךְ יָשַׁב וְהָיָה לוֹ הִתְבּוֹדְדוּת אֲרֻכָּה בְּבְכִיָּה.

וְאָמַר שֶׁעַכְשָׁו בְּקַל מְאֹד לְהִכָּנֵס, רַק שֶׁלֹּא צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת בְּעָיוֹת, לָקַחַת רַק ב' ג' סְפָרִים וְלֹא יוֹתֵר, וְאָז רַק חוֹקְרִים וּמִסְתַּכְּלִים כְּמוֹ תָּמִיד, אֲבָל אִם הַכֹּל יָשָׁר לֹא עוֹשִׂים שׁוּם בְּעָיוֹת.

לנסוע הרבה להשגיח על הבניה ליד הציון

וְכֵן סִפֵּר שֶׁכְּבָר בּוֹנִים קָרוֹב לַבַּיִת אֵיפֹה שֶׁנִּמְצָא צִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל בִּנְיַן גָּדוֹל שֶׁל כַּמָּה קוֹמוֹת, וּבִנְיַן אֶחָד כְּבָר בָּנוּ בַּפִּנָּה שֶׁל הָרְחוֹב, כִּי רוֹצִים לְחַדֵּשׁ כָּל הָאֵזוֹר הַיָּשָׁן הַזֶּה, רַק זֶה הַבַּיִת שֶׁל הַגּוֹי אֵיפֹה שֶׁצִּיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל, זֶה אָמְרוּ לוֹ רָאשֵׁי הָאִינְטוּרִיסְט שֶׁזֶּה מַנִּיחִים כְּמוֹ שֶׁהוּא, כִּי רוֹאִים שֶׁבָּאִים תָּמִיד אֲנָשִׁים שָׁם, וְכֵן הַגּוֹי בַּעַל הַבַּיִת אָמַר לוֹ שֶׁבְּזֶה הַבַּיִת לֹא יַעֲשׂוּ שׁוּם דָּבָר, וְעַל כֵּן זֵרֵז מְאֹד מוֹהַרְא"ש נ"י אוֹתָנוּ וְאֶת כָּל אַנ"ש לִנְסֹעַ בְּקִבְּיעוּת, שֶׁבְּכָל פַּעַם יִסְעוּ אֲחֵרִים, כְּדֵי לְהַשְׁגִּיחַ עַל זֶה לִרְאוֹת מַה נַּעֲשָׂה וְכֵן שֶׁיִּרְאוּ שֶׁתָּמִיד נוֹסְעִים לְשָׁם.

וְאוֹדוֹת פַּאסְפּוֹרְטִים דִּבֶּר מִזֶּה שֶׁרַבֵּנוּ זַ"ל הָיָה מְאֹד כְּנֶגֶד פַּאסְפָּארְט מְזֻיָּף, שֶׁזֶּה מַמָּשׁ סַכָּנַת נְפָשׁוֹת, וְלֹא יְכוֹלִים לְהַגִּיד לְאַחֵר לִנְסֹעַ עִם פַּאסְפָּארְט מְזֻיָּף, רַק אִם אֶחָד בּוֹעֵר בּוֹ שֶׁרוֹצֶה לִהְיוֹת בְּצִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל וְאֵין לוֹ שׁוּם עֵצָה, אִם רוֹצֶה לַעֲשׂוֹת מִסִּירַת נֶפֶשׁ - שֶׁיַּעֲשֶׂה בְּהַשְׁקֵט וְאַף אֶחָד לֹא יִתְוַדַּע מִזֶּה, אֲבָל לְהַגִּיד לְאַחֵר לַעֲשׂוֹת - זֶה לֹא יְכוֹלִים בְּשׁוּם אֹפֶן כִּי זֶה סַכָּנַת נְפָשׁוֹת מַמָּשׁ, רַק מִי שֶׁרוֹצֶה זֶה עִנְיָן שֶׁל מְסִירַת נֶפֶשׁ, (אֲבָל מַה שֶׁעוֹשִׂים פַּאסְפָּארְט מְזֻיָּף שֶׁיֵּשׁ הַתְּמוּנָה שֶׁלּוֹ הָאֱמִתִּית רַק שֶׁעָשׂוּ בְּחָכְמָה לְשַׁנּוֹת אֶת הַמָּקוֹם וְהַשֵּׁם וְכוּ' זֶה אָמַר שֶׁזֶּה כֵּן אֶפְשָׁר, כִּי בְּזֶה אֵין שׁוּם חֶשְׁשׁ, יֵשׁ לוֹ הַתְּמוּנָה שֶׁלּוֹ וְלָמָּה יְחַשְּׁשׁוּ שֶׁשִּׁנָּה אֶת הַשֵּׁם. רַק זֶה מְדֻבָּר עַל אֵלֶּה שֶׁעוֹשִׂים זִיּוּף גָּדוֹל עִם תְּמוּנָה אַחֶרֶת וְכוּ' שֶׁזֶּה מַמָּשׁ סַכָּנָה).

וְאָמַר שֶׁאִם הוּא הָיָה כְּבָר נִכְנָס לְרוּסְלַאנְד בִּרְשׁוּת, רַק שֶׁלֹּא הָיוּ נוֹתְנִים רְשׁוּת לִנְסֹעַ לְאוּמַן, אָז הוּא תָּמִיד מְזֻמָּן לִנְסֹעַ בְּלִי רְשׁוּת בַּסֵּתֶר, כִּי לִהְיוֹת כְּבָר עַל קֵיצ וְלֹא יִתְּנוּ לִנְסֹעַ לְאוּמַן וּלְאַבֵּד כָּל כָּךְ הַרְבֵּה כֶּסֶף, אָמַר שֶׁתָּמִיד הוּא מְזֻמָּן מִלִּנְסֹעַ בְּגִנְבָה, וְגַם כִּי לֹא כָּל כָּךְ מַעֲנִישִׁים עַל זֶה.

וְכִבְּדוּ אוֹתוֹ כָּל כָּךְ עַד שֶׁנָּתְנוּ לוֹ לִנְסֹעַ מְקֻיָּד לְאוּמַן אוֹטוֹ גָּדוֹל שֶׁקּוֹרִים "וואן", שֶׁשָּׁם יֵשׁ מָקוֹם רָחָב וְיכוֹלִים לִנְסֹעַ בְּמְנוּחָה, וְכָךְ בָּנוּ הַקָּטָן הָיָה יָכוֹל לִשְׁכַּב לְיִשּׁן כָּל הַדֶּרֶךְ.

וְאָמַר שֶׁלֹּא צְרִיכִים לָלֶכֶת לְשׁוּם מָקוֹם שָׁם, לֹא לַמְּקֻוֶה וְלֹא לְבֵית הַכְּנֶסֶת וְכוּ', כְּדֵי שֶׁלֹּא יַחְשְׁשׁוּ וְיִרְאוּ שֶׁבֶּאֱמֶת לֹא עוֹשִׂים שׁוּם דָּבָר, רַק רוֹצִים לִנְסֹעַ לְצִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל. וְכֵן כְּשֶׁהָלַךְ לַמְּקֻוֶה קֹדֶם הַנְּסִיעָה - שֶׁכְּבָר הוֹלֵךְ לַמְּקֻוֶה מֵעַכְשָׁו לִפְנֵי צִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל.

צריך לנסוע בשפלות לא בהתפארות

סִפֵּר שֶׁבַּדֶּרֶךְ רָאָה עֲגָלוֹת נוֹסְעִים עִם סוּס לָבָן וְשָׁחֹר שְׁנֵי סוּסִים, וְלָקַח לְעַצְמוֹ רֶמֶז, כְּדַרְכּוֹ הַקְּדוֹשָׁה לָקַח לְעַצְמוֹ מִכָּל מַה שֶּׁרוֹאֶה רְמָזִים נִפְלָאִים, שֶׁהַיּוֹם וְהַלַּיְלָה רוֹדְפִים כָּל כָּךְ מַהֵר וְלֹא פּוֹסְקִים, כִּי חַיֵּי הָאָדָם רוֹדְפִים וְלֹא מְחַכִּים שׁוּם רֶגַע, שֶׁזֶּה כְּמוֹ סוּס לָבָן וְשָׁחֹר, כָּךְ הַיָּמִים פּוֹרְחִים מַמָּשׁ וְאִי אֶפְשָׁר לְתָפְסָם אוֹתָם כִּי אִם עַל יְדֵי מַה שֶּׁזּוֹכִים לַחֲטֹף דְּבָרִים נִצְחִיִּים, תּוֹרָה וּתְפִלָּה.

> כָּכָה הָיָה נִרְאֶה בְּזֶמֶן רַבֵּנוּ זַ"ל, בָּתִּים יְשָׁנִים כִּמְעַט שֶׁנּוֹפְלִים, וְכָכָה הָיָה גַּם רַבֵּנוּ זַ"ל עִם הַסְתֵּר וְהַעֶלְמָה כָּזֹאת וּבְכָרְ קָטָן, כִּי כָּל הָעִיר הִיא רַק כַּמָּה רְחוֹבוֹת, וְשָׁם גַּם רַבִּי נָתָן, וְיכוֹלִים לְתָאֵר אֵיזֶה בַּיִת הָיָה לוֹ, מַמָּשׁ כְּמוֹ שֶׁרוֹאִים עַכְשָׁו, וְיוֹתֵר גָּרוּעַ, וְשָׁם עָסַק בַּעֲבוֹדַת ה' וּבִכְתִיבָה בְּתוֹךְ הָעֲלִיָּה שֶׁלּוֹ.

וְאוֹדוֹת זֶה שֶׁנָּסַע כָּל כָּךְ בְּהָעֲלֵם וְלֹא סִפֵּר לְאַף אֶחָד (רַק בְּיוֹם ו' לִפְנֵי שַׁבָּת סִפֵּר לַקְּרוֹבִים מִזֶּה) אָמַר, שֶׁכְּשֶׁנּוֹסְעִים לְצִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל אַף אֶחָד לֹא יָכוֹל לְהִתְפָּאֵר "אֲנִי נוֹסֵעַ לְצִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל", כִּי אַף אֶחָד לֹא בָּטוּחַ בָּזֶה, רַק צְרִיכִים לְהִתְפַּלֵּל עַל זֶה כָּל הַדֶּרֶךְ, כִּי זוֹ סַכָּנָה גְּדוֹלָה שֶׁלֹּא יִתְּנוּ לְהִכָּנֵס.

כִּי כַּמָּה יָמִים לִפְנֵי שֶׁנָּסַע, נָסְעוּ עוֹד אֵיזֶה אֲנָשִׁים, וְהָיָה לָהֶם הַרְבֵּה מְנִיעוֹת וְעִכּוּבִים עַד שֶׁנָּסְעוּ וְעַד שֶׁהִגִּיעוּ עִם רַחֲמִים, וְהָיוּ דְּאָגוֹת גְּדוֹלוֹת כָּל הַדֶּרֶךְ כַּמּוּבָן. וְדִבֵּר הַרְבֵּה מִזֶּה שֶׁכְּשֶׁנּוֹסְעִים לְצִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל צְרִיכִים לִנְסֹעַ בְּסוֹד, כִּי אַף אֶחָד לֹא יָכוֹל לְהִתְפָּאֵר בְּזֶה שֶׁהוּא נוֹסֵעַ, שָׁם יָכוֹל לְהַגִּיעַ רַק מִי שֶׁשָּׁבוּר מְאֹד וּמְבֻטָּל לְגַמְרֵי, וְעַל כֵּן אִם הָאָדָם נוֹסֵעַ בְּגַדְלוּת אָז שׁוֹבְרִים וּמְבַטְּלִים אוֹתוֹ בָּאֲפָנִים אֲחֵרִים, כִּי צְרִיכִים לִנְסֹעַ עַל צִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל רַק עַל יְדֵי תְּפִלּוֹת וּבַקָּשׁוֹת וּדְאָגוֹת וּפְחָדִים וְכוּ', וּבְגִלַּל זֶה לֹא רָצָה לְפָרֵסֵם הַנְּסִיעָה שֶׁלּוֹ, כִּי עַד שֶׁלֹּא מַגִּיעִים שָׁמָּה - אַף אֶחָד לֹא בָּטוּחַ.

וְכֵן אָמַר שֶׁקִּבֵּל הַוּוִיזָעס לְיָדָיו בְּיוֹם ו' עֶרֶב שַׁבַּת קֹדֶשׁ, אֲבָל לִפְנֵי כַּמָּה יָמִים כְּבָר יָדַע שֶׁנִּתְקַבְּלוּ, וְהוּא כָּל זְמַן שֶׁלֹּא הָיוּ לוֹ הַוּוִיזָעס בְּיָדָיו אֵינוֹ שָׁוֶה אֲצָלוֹ כְּלוּם. וְאָמַר שֶׁלֹּא מִפְּנֵי שֶׁפֹּחַד שֶׁהַחוֹלְקִים עָלָיו יְקַלְקְלוּ לוֹ אֶת הַנְּסִיעָה, כִּי זֶה תָּלוּי רַק בְּיַד הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, דָּבָר זֶה לֹא שַׁיָּךְ לְקַלְקֵל רַק תְּלוּי בְּיָדוֹ יִתְבָּרַךְ, רַק מִפְּנֵי הַטַּעַם הַנַּ"ל שֶׁאַף אֶחָד לֹא בָּטוּחַ יִהְיֶה מִי שֶׁיִּהְיֶה, כִּי לִנְסֹעַ לְשָׁם עַל צִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל כָּלְנוּ שָׁוִים. וְחָזַר עַל זֶה שֶׁזֶּה טוֹבָה גְּדוֹלָה שֶׁצִּיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל הוּא בְּרוּסְלַאנְד וְלֹא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּי שָׁם כֻּלָּם שָׁוִים קָטָן כְּגָדוֹל, כֻּלָּם בְּטֵלִים וּמְבֻטָּלִים, אֲבָל אִם הָיָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּבָר הָיוּ שָׁמִים שׁוֹמְרִים, אֶת זֶה יָנִיחוּ לְגָשֶׁת וְאֶת זֶה לֹא יָנִיחוּ, כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר מִזֶּה הַרְבֵּה פְּעָמִים.

סִפֵּר שֶׁהָיְתָה הַנְּסִיעָה הֲכִי קַלָּה מִכָּל הַנְּסִיעוֹת, וְאָמַר כָּךְ: "אִיךְ הָאב גֶעהָאט צוּ זִינגֶען אוֹן צוּ זָאגען" (בְּטוּחִי, שֶׁיֵּשׁ לוֹ הַרְבֵּה מַה לְסַפֵּר) וּמָה שֶׁסִּפֵּר אֵינוֹ אֶפְלוּ חֵלֶק עֶשִׂירִי מִמָּה שֶׁיֵּשׁ בָּזֶה לְסַפֵּר, אֲבָל הָיְתָה נְסִיעָה בְּקַלּוּת מְאֹד, כֵּן דִּבֶּר הַרְבֵּה אִתָּנוּ חִזּוּק שֶׁהַכֹּל תָּלוּי רַק בִּרְבּוּי תְּפִלּוֹת וּבַקָּשׁוֹת וּרְצוֹנוֹת וְכִסּוּפִים, כִּי עַל יְדֵי תְּפִלּוֹת יְכוֹלִים לִשְׁבֹּר כָּל הַמְּנִיעוֹת וְאָז כָּל הַמְּנִיעוֹת נִתְהַפְּכִים לִנְעִימוֹת.

הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יְזַכֵּנוּ לָבֹא לְצִיּוּן רַבֵּנוּ זַ"ל בְּקָרוֹב בְּיַחַד עִם מוֹהַרְא"ש נ"י וְתַלְמִידֵי הַיכַל הַקֹּדֶשׁ, כַּאֲשֶׁר זֶה רְצוֹנוֹ לִנְסֹעַ אַחַר סְכוֹת בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עִם מְנֻיָּן מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ.

סיפור מהפצה

קונטרס בעמקי השאול תחתית בהודו

מספר הדרשן הנודע מזכה הרבים הרב ליאור גלזר שליט"א:

בלומדי בכולל למד איתנו אברך אחד שהיה משהו יוצא דופן, למדנו שם לימודי רבנות והכנו את עצמינו למבחנים על החומר הרב, אנחנו ישבנו שעות רבות עם קלסרים וסיכמנו כל סעיף קטן, בניסיון לחקוק אותו במוח שיהיה שגור על לשוננו, כך כשתגיע שעת המבחן, נדע את התשובות הנדרשות, ואילו האברך ההוא, בלי כל הסיכומים, ידע הכל כמונח בקופסה, סימני השולחן ערוך קלחו מפיו בבהירות נדירה, הוא היה מה שמכנים "עילוי", והוא אכן עבר בהצטיינות מבחן אחר מבחן.

כשהגיע למבחנים, היה צריך להראות תעודת זהות, וכשהאחראי ראה את התמונה, הוא שאל בהלם: "תגיד זה אתה?!", בתמונה הוא היה נראה אחרת לגמרי מדמות האברך העדין שכעת ראו...

אנחנו, חבריו הותיקים שלמדנו יחד יום יום בכולל, חשבנו שאנו מכירים אותו טוב... "תגיד מה הסיפור שלך?" שאלנו.

והוא נאות לספר:

ה ו א

לא תמיד נמנה על חובשי ספסלי בית המדרש, הוא נולד בבית שלא שמר תורה ומצוות, ואת שנות ילדותו העביר בבתי החינוך הממלכתיים בלי שום זיקה לקדושה ויהדות.

אחרי הצבא, נפשו לא היתה רגועה, הוא חיפש משהו בלי לדעת אפילו מה, כמו הרבה כמוהו - הוא התגלגל להודו הרחוקה, לרעות בשדותיה הזרים והטמאים. שם, חשב, הוא ימצא סיבה רוחנית יותר לחייו, ניבא ולא חשב לאיזה כיוון בכלל הוא מנבא...

באחת מגלגוליו במדינת עבודת האלילים, במקום של שיא הטומאה, עיניו נתקלו בחוברת עם כיתוב בלשון הקודש!, קונטרס של מוהרא"ש...

עיניו גמעו את המילים בשקיקה, הנשמה היהודית הכואבת על שנים של ריחוק מאביה שבשמים בכתה וזעקה עם כל אות, "כל שורה ושורה תירצה לי קושייה אחרת שהיתה לי, אמרתי לעצמי: אני חייב לחזור לארץ ולהכיר את היהודי שכתב את זה!".

הוא אכן חזר, והתחיל לברר אודות המחבר של הקונטרס הקדוש, הגיע ליבנאל וכך הדרך לתורה היתה סלולה לפניו, וכאמור, כיום הוא מחשובי האברכים עמלי התורה במקום מגוריו, ממש בקי בכל חלקי התורה, צדיק ושומר עינים מופלג, בזכות דברי הצדיק שפגש בעומק השאול תחתית שבהודו...

עיר ברסלב · טצת תשע"ו

עזי ההיכל

תיעודים היסטוריים מהיכל הקודש

הרב שלמה ברוך בלוי

מוהרא"ש עם הליקוטי הלכות מהדורת היכל הקודש באותיות מאירות עינים, בציון מוהרנ"ת ז"ל עם המדפיס הרה"ח ר' יחיאל לודמיר הי"ו

ידועה דבקותו של מוהרא"ש כל ימיו במוהרנ"ת ובליקוטי הלכות שלו, עד שלא התקררה דעתו בימי בחרותו, שסיים את כל שמונת כרכיו בכל חודש!, במשך שלושים חדשים רצופים. הליקוטי הלכות היו כל חיותו כל הימים, וכל ספריו ומכתביו הקדושים נבעו מהדיבורים של הליקוטי הלכות. גם רעיון הקונטרסים הקדושים שהדפיס והפיץ מוהרא"ש בעולם במליוני עתקים, היה "סולת נקיה מלקוטי הלכות", כלשונו הקדושה.

בתחילת התקרבותו, הפך מוהרא"ש את כל חנויות הספרים עד שמצא עוד כרך ועוד כרך וכו', ולא היו יכולים להשיגם אלא בקושי רב, אז קיבל על עצמו בנדר, שכאשר יעזרהו השם יתברך - ידפיס ויפיץ את הספרים בזול גמור לכל העולם כולו, ואכן אחר נישואין, נכנס בעסק ההדפסה בכל מאודו, להדפיס ספרי רבינו.

בשלב מאוחר יותר הגיע תור הדפסת ליקוטי הלכות, כרצונו כל השנים להדפיסם בתכלית ההידור והיופי, בשנת תשל"ו הדפיס תחילה את חלק א', במהדורה מפוארת במושגים של השנים ההם, בעימוד שני טורים, הדפסה משובחת בדפים עבים וכריכה מפוארת.

כאשר החלו להדפיס את ספריו הקדושים במהדורה מנוקדת, בדפוס של קרן הדפסה היכל הקודש, על ידי שליחו הרה"ח ר' יחיאל לודמיר שיחי', ביקש מוהרא"ש ז"ל להדפיס את כל ספרי רבינו, באותיות גדולות מאד, ובתכלית ההידור והיופי, זו היתה הפעם הראשונה, שנדפסו ספרי רבנו ז"ל מנוקדים, בהדגשה על מחיר זול מאד. ואחר כך, ביקש מוהרא"ש שהוא רוצה לראות את הליקוטי הלכות באופן כזה, וההדגש היה על אותיות מאירות עינים, חלוקת קטעים מחדש, ומראי מקומות וכו'. ואכן החל הרה"ח הנ"ל להדפיס כרך אחר כרך, ובכמה שנים נסתיימה ההדפסה, וכללה תשעה עשר כרכים, המפארים עד היום את ארונות הספרים של אנשי שלומנו.

היופי בכרך הזה הוא, שהגירסה בו קלה ביותר, והעיצוב המיוחד גורם ללומד לשים לב לקטעים מרוממים ומחזקים שנבטים לפני עיניו. הספרים הללו הופצו בכל רחבי העולם, בעתקים רבים, וחוללו גדולות ונצורות בלימוד ליקוטי הלכות, מאז החלו אחדים אחרים מאנ"ש וחברות הפצה שונות, להדפיס שוב ושוב את הליקוטי הלכות הקדושים בדרך מנוקדת, בכמה מיני גדלים והוצאות וכו', אך עדיין קובעת מקום לעצמה סדרה מפוארת ונדירה זו.

מוהרא"ש שש ושמח מאד על גילוי אלוקות שבענין, שהנה ימים באים נאום ה', ודבר ה' מופץ לרבים באופן נהדר בקודש כזה... בתמונה המצולמת, נראה מוהרא"ש עם כרך חדש של ליקוטי הלכות שהופיע אז, בציונו הקדוש של מוהרנ"ת זי"ע,שם רקד יחד עם המדפיס נ"י, ואמר לו: "תראה לרבי נתן מה שעשית, יש לו נחת רוח גדולה ממך".

ולא נתן – למוט רגלינו

לסיפור החסידי יש כוח נורא, להביע משמעות מכוננת, לשעתו ולדורות. לא רק המעשה הנאצל או הלקח הנלמד מן הסיפור הוא העיקר, אלא אף גם המשמעות הנסתרת, המאפינת והסמלית, מאלפת בינה, ללמד את התלמידים השותים דבריהם, דרך בעבודת השם.

בעולמה של ברסלב, אין מקום לסיפור ללא משמעות, נדמה, כי אין את השיח הרגיל הגורם לשומעים לזקוף גבות, ולהשמיע קריאות התפעלות, הדיבור הברסלבי הוא דיבור שדוחף קדימה, מדברים "תכלית", וכמו שאומרים אצל אנ"ש – לעובדא ולמעשה.

כידוע, היה מוהרנ"ת, לפני התקרבותו לרבנו ז"ל – האיש המבקש ודורש ה', מסתופף בהיכלות צדיקי החסידות, דולה ומשקה מבאר מעינם הטהור, וכידוע, אצל הרב הקדוש רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זי"ע, היה הכותב של תורותיו הקדושות, שנכללו בספרו 'קדושת לוי', והיה חד מבני היכלא קדישא דכסיפין, אצל האריות תלמידי הרה"ק זי"ע.

ההתועדויות וההתאספויות החסידיות היו מעשים שבכל עידן, רבי נתן, כחסיד מן השורה, מקפיד שלא להעדר ממסיבות קודש אלו. וכך היה, שבאחד ממוצאי השבת, יושב לו מוהרנ"ת בסעודת מלוה מלכה, בין חבורת האברכים המתוועדים בצוותא בדברי תורה וחסידות, אולם השולחן חסר מעט מיני תרגימא. ובכן, מי יהיה השליח שיצא להביא מעט בייגל עבור המתוועדים? הפור נפל על החסיד הצעיר ה'חדש', על מוהרנ"ת. הוא יצא מיד לכיוון בית האופה...

רבי נתן מטבעו, הנוטה אל התכלית, מוצא את עצמו מהרהר במצבו, זהו זה? זהו היעוד שלי? לקנות בייגיל?! האם לשם כך נוצרתי? כמובן, שידע גם ידע רבי נתן, כי הוא נמצא במקום של אור, וללכת לגמול חסד עם החברים הצדיקים – אינו דבר של מה בכך, אבל בנקודת שורש נפשו בערה אש התכלית, אש שלהבותיה מלחכות את שמי חייו – האם לשם כך נוצרתי?

רבי נתן פרץ בבכי מר, בכי ששאב את כל כולו, את הנפש הסוערת והמבקשת את שלימותה המוחלטת, רבונו של עולם! הוא זועק, הוא מרגיש שיש איזה נעלם מתוק, שאותו הוא אמור להשיגו, אך אינו יודע עדיין איך ומתי יתרחש המפגש הזה, בינו לבין השלימות.

המחשבות הללו, הרחיקו ממנו את השליחות שלשמה יצא לרחובה של עיר, הוא נכנס לאחד מבתי המדרשות, התיישב בעזרת נשים השוממה, עם ספר תהלים בידו, החל לומר מזמור אחר מזמור, מתחילת הספר, כשדמעתו על לחיו, ונפשו מבקשת להכלל בחיי החיים.

הבכי גבר והלך, רבי נתן השתטח ארצה בפישוט ידים ורגלים, ובכה את בכי חייו, בכי הנשמה הקדושה העורגת אל קונה, וכך אמר עד מזמור נ' שבתהלים, ואז נרדם...

ובחלומו, סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, והוא מתחיל לטפס על שלבי הסולם, אך אינו מצליח להתקדם – מועד ונופל, עולה ושוב מועד, וחוזר חלילה, ואז, כידוע, הוא חלם את רבינו ז"ל, שעוד לא הכירו, אשר אמר לו את המשפט הנצחי – טפס וטפס, אך החזק עצמך היטב...

כזה הוא סיפור התקרבותו של גאון עוזינו מוהרנ"ת זי"ע לרבינו הקדוש, אם כי בהשקפה ראשונה יש בו אנקדוטה מעניינת גרידא, עם מוטיב מופתי מגדולת הצדיק לאחר הסתלקותו, אך בהבטה מחודשת, יש לסיפור הסבר מפורט על כל מהותה של חסידות ברסלב וחייו הקדושים של מאור עינינו מוהרנ"ת זי"ע.

תורת ההתחזקות הנוראה של רבי נתן, היא תורה של התעוררות, של עיון בתכלית התכליתית של חיינו בעולם הזה ובעולם הבא, אינה, כפי ששוגים רבים לסבור, סתם התחזקות של טפיחת שכם, אלא היא סוג של עוצמה שבאה אחר המודעות העמוקה, כי לא נבראתי אלא לשמש את קוני, לכן אין לי את הלוקסוס להתייאש וליפול משלבי הסולם...

כמה אופייני הסיפור הזה, המוכר כל כך, לכל קורות ימי חייו הקדושים של מוהרנ"ת זי"ע, אותו מוהרנ"ת של הדרושים האדירים בליקוטי הלכות, הוא אותו מוהרנ"ת של התמימות והפשיטות של העלים לתרופה, וגם הוא אותו מוהרנ"ת של ההכנעה וההתעוררות הנשגבה של הלקוטי תפלות, וכל זה תחת מטר של מניעות, רדיפות, בלבולים והתנכרות מוחלטת מאלו שלא יכלו להכיל את האש הגדולה הזאת, האש של התכלית.

מוהרנ"ת הוא בעל כח כזה, אשר אף נגיעה קלה בשולי אדרתה, יש בכוחה לזעזע את אמות הספים, קומת האישיות של האדם מתחלפת באחרת, שונה וחדשה... רבי נתן הוא מטהר את הנפשות בפנימיות הכי עמוקה.

שימו לב לספרו 'לקוטי תפלות' – הרי רק עיון קל בתפלות הללו, עדיין בלי לאומרם, יכול להרטיט את הנפש, כמה התחטאות וכמה עומק של צער וחרטה על חטא קל שבקלים, וכמה כיסופי נפש בלתי נתפשים לקיים כל סעיף קטן של רצון העליון... אהה, זהו רבי נתן של רבינו ז"ל, יהושע בן נון, המכניס והמוציא, את כל דבריו הקדושים של הראש בית האמיתי.

ואכן, כבאותו סיפור ראשון וחינני, רבים ספורי חייו הנושאים אותו אופי – יש תכלית לעולם! עלמא דאתי! אשר כנגדה הכל בטל ממש. וכך היה בימי אברכותו כאשר סרב להפנות עצמו לעניני העולם, וכך היה בימי זקנותו, כאשר לא היה לו בעולמו כי אם לעשות רצונו של הקב"ה.

אכן, זה כל הלימוד הקדוש של מוהרנ"ת, הלימוד של חסידות ברסלב, הוא הלימוד של "תכלית הנצחית" – כשמצד אחד להחיות את עצמו בכל נקודה טובה שעושה, ומצד שני להתעורר בהתעוררות עצומה שלא לאבד עולמו, חס ושלום, אשרינו!.

איך מקבלים קבלה טובה?

יצאנו כעת מימי החנוכה הקדושים וכולנו מלאי רצונות וכיסופים לעבוד את השם יתברך כראוי תמיד בלב שלם.

השאלה הנשאלת תמיד אצל כל אחד בזמנים כאלו – 'מה עכשיו? איך לוקחים את ההתעוררות הלאה לימי החורף הרגילים? הכל טוב ויפה, אבל תכלית, איך ממשיכים מכאן?'

אז הרבה יודעים לצטט את דברי הרמב"ן שפירש את הפסוק (שה"ש ב, ז) "אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ", שתחפץ זה לשון חפץ, שכשיש לאדם התעוררות או הרהור תשובה כלשהוא הוא צריך לעשות לזה כלי - חפץ, לקבל על עצמו איזה קבלה טובה בכדי שיהיה לזה קיום.

קבלות זה באמת מאוד חשוב. אך בכלל לא דבר כל כך פשוט.

לפני כמה ימים שח לי אברך חשוב אחד, "אכן, אני יודע ומכיר את העניין של קבלות, יותר מידי טוב אפילו... מה אני אגיד לך, זה לא עובד!".

"לא עובד?, למה?" שאלתי, הוא ענה בלא מעט תסכול - "למה, אתה שואל?! כי מאז שאני זוכר את עצמי אני מקבל על עצמי קבלות טובות, מפה ועד להודעה החדשה, ולא עוברים כמה ימים ואני אפילו לא מצליח להיזכר מה הייתה הקבלה ולמה קיבלתי אותה על עצמי.... כל פעם מחדש אני בטוח שהפעם זה סופי! ו – איפה..."

אכן, בעיה מוכרת.

עד כמה מוכרת? עד כדי כך שבתו של מוהרנ"ת התבטאה פעם בשמו ואמרה: "באלול בוערים ובוערים ולא עושים כלום", אנשים מסתובבים בחודש אלול ורוצים להתחדש, אבל תכלית לא יודעים איך להוריד את הרצון למעשה ונשארים ב"בוערים".

אגב, זה לא רק בעבודת השם, זה בכל נושא אחר שרק שייך. אחד לא מרוצה מהשלום בית שלו וכל פעם מחדש מחליט לעצמו – "מהיום אני מתחיל להתנהג כראוי לאשתי! אכבד ואעזור וכל מה שצריך!" אבל עוברים כמה ימים או לפעמים אפילו כמה שעות, והכל מתנדף.

כן בחינוך הילדים, בעבודת המידות, בקביעות שיעורים, בשמירת עיניים וקדושה, תפילה במניין, ואפילו בלבוא בזמן לעבודה.

מייאש, זה לא תכלית ככה. מה עושים?

אז זהו שלא מספיק לקבל על עצמו קבלה טובה, צריך לדעת איך לקבל אותה.

כן, יש "הוראות הפעלה" לקבלות טובות.

יש כמה כללים, נקרא לזה תכנית סמארט (Smart plan), תכנית חכמה.

ספציפי - צריכים להיות ספציפיים, אי אפשר לומר , 'מהיום אני מתחיל לעבוד על השלום בית שלי' , 'מהיום אני לא כועס', זה לא משהו ספציפי, זה סתם משהו באוויר שברור שלא יחזיק.

מוגדר - זה צריך להיות עובדה מוגדרת שלא ניתן להתווכח עליה. למשל, אחד יגיד 'קיבלתי על עצמי לשמור את העיניים', האם הוא עומד בקבלה שלו? זה נתון לפרשנות... הוא יכול לטעון שכן, ויבוא אחר ויגיד - זה לא נקרא לשמור... צריך להיות לזה הגדרה פשוטה שברור לכולם האם זה בוצע או לא.

אפשרי - 'אני הולך לגמור ש"ס בחודש!', 'אני בתענית דיבור משבת לשבת..' נו באמת... נדמה שאין צורך להסביר את הבעייתיות שבענין, זה צריך להיות משהו שאפשרי וזה בידיים לעשותו. מצד שני, כמובן שזה צריך להיות משהו מעבר. לא משהו שהוא עושה כבר מילא, משהו שלא דורש ממנו. אבל וודאי שלא משהו בשמים.

רווח - חובה לדעת מראש מה הרווח שהוא מקבל מכך. אם אחד יחליט להגיע מוקדם לעבודה כדי שהוא יקבל העלאה או קידום, ובסופו של דבר לא יקבל כלום, אזי ייפול מקבלתו מהר מאוד, צריך להיות ברור בתחילה, מה עושים, ומה הרווח שמצפים שיצא מכך.

טווח - יש להגדיר טווח של זמן להחלטה. אם אדם יקבל על עצמו שהוא צריך ללמוד מסכת מסוימת במהלך "כל חייו", קרוב לוודאי שזה לא יבוצע. כי הוא יגיד לעצמו, אני צריך לגמור את זה כל החיים? יש לי עוד זמן, מה הלחץ... לכן צריך לקבוע מראש זמן מסוים שעד אז הוא מבצע את החלטתו.

עם חמשת כללים אלו ברור שהכל יהיה קל יותר. וזה לא נכון רק בעת החלטת הקבלה טובה, אלא במשך כל הזמן ניתן וצריך לשחק עם הכללים, קיבלת על עצמך משהו ואתה רואה שזה מעט מידי? תוסיף, אתה רואה שזה לא אפשרי? לא רווחי? לא מוגדר? תשנה, תקטין.

נקודה נוספת, כדאי להגיד את ההחלטה ואת הגדרים שלה בפה מלא, כמו שרבינו אומר שכשאדם מוציא דיבור מהפה, ההוא נותן לך ביטוי ועושה מזה מציאות ממש ואז יהיה לזה תוקף גדול יותר.

והעיקר – לא לשכוח להתפלל על זה! לבקש מהשם, 'אבא שבשמים! אנא תעזור לי לעמוד בהחלטה שלי!' וחזקה על תפילה שאינה שווה ריקם.

בהצלחה מרובה!!

"למה, אתה שואל?! כי מאז שאני זוכר את עצמי אני מקבל על עצמי קבלות טובות, מפה ועד להודעה החדשה, ולא עוברים כמה ימים ואני אפילו לא מצליח להיזכר מה הייתה הקבלה ולמה קיבלתי אותה על עצמי.... כל פעם מחדש אני בטוח שהפעם זה סופי! ו – איפה..."

• פרק ד •

רוֹצֶה גַּם לִנְסֹעַ לַצַּדִּיק!

אֲוִירָה מְיֻחֶדֶת שָׂרְרָה בְּאוֹתוֹ יוֹם בְּבֵיתָם שֶׁל רַבִּי שִׂמְחָה וְיֵיגֶא, הַצַּדִּיקִים הַקְּדוֹשִׁים תַּלְמִידֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, שֶׁהִתְאָרְחוּ כָּאָמוּר לְעִתִּים קְרוֹבוֹת בְּבֵיתָם, הִתְכּוֹנְנוּ לָצֵאת לַדֶּרֶךְ בְּדֶרְחִילוּ וּרְחִימוּ, זֶה אָץ לְמִקְוֵה טָהֳרָה לְהִתְכּוֹנֵן כָּרָאוּי, וְזֶה אָחוּז שַׂרְעַפֵּי קֹדֶשׁ, הַלֹּא פְּנֵיהֶם מוּעָדוֹת לַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ בַּעַל הַ'תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף', לֹא דָּבָר פָּשׁוּט הוּא בְּכָלָל!.

בַּעַל הָעֲגָלָה סִיֵּם לְהַעֲמִיס אֶת הַחֲבִילוֹת, וְהִזְמִין אֶת הַצַּדִּיקִים לַעֲלוֹת עַל הָעֲגָלָה.

וּכְמוֹ תָּמִיד, יֶלֶד קָטָן עִם לֵב בּוֹעֵר בְּמֶיָחָד עוֹקֵב אַחֲרֵיהֶם, חָדוּר בְּרָצוֹן עַז, פָּנָה אֲלֵיהֶם וּבְפִיו בַּקָּשָׁה: "צָרְפוּ אוֹתִי גַּם לַנְּסִיעָה לַצַּדִּיק!"

"יֶלֶד בֶּן אַרְבַּע אוֹ חָמֵשׁ, אֵיךְ יַעֲבֹר אֶת טִלְטוּלֵי הַדֶּרֶךְ הַקָּשָׁה?" חָשְׁבוּ הַצַּדִּיקִים, לֹא קַלָּה בְּכָלָל הָיְתָה הַנְּסִיעָה בְּאוֹתָם יָמִים.

"יֶלֶד טָהוֹר, חֲזוֹר הַבַּיְתָה, זֶה לֹא בִּשְׁבִילְךָ!" עָנוּ לוֹ בְּרֹךְ.

אֲבָל הֵם נוֹסְעִים לִשְׁמֹעַ מִצַּדִּיק גָּדוֹל כָּזֶה דִּבְרֵי אֱלֹקִים חַיִּים, לְהִתְעוֹרֵר לִהְיוֹת יְהוּדִים כְּשֵׁרִים, אֲנִי לֹא יָכוֹל לְוַתֵּר עַל כָּזֶה דָּבָר! חָשַׁב הַיֶּלֶד, אֲבָל מִשֶּׁאַף אֶחָד לֹא רָצָה לָקַחַת אַחֲרָיוּת עַל הַיֶּלֶד הַקָּטָן, לֹא רָצוּ לָתֵת לוֹ לְהִצְטָרֵף.

וְהִנֵּה, עוֹד לִפְנֵי שֶׁרָצָה הָעֲגָלוֹן לְהָנִיעַ אֶת הַסּוּס וְלִפְתֹּחַ בַּנְּסִיעָה, הוּא הֶחֱלִיט לַעֲשׂוֹת מַעֲשֶׂה: בְּעֹז וַעֲקָשָׁנוּת דִּקְדְּשָׁה רָץ וְתָקַע אֶת רַגְלוֹ בֵּין גַּלְגַּלֵּי הָעֲגָלָה!

"אֲנִי גַּם רוֹצֶה לִנְסֹעַ לַצַּדִּיק!" קָרָא אֲלֵיהֶם מֵעִמְקֵי לִבּוֹ הַמְּשׁוּתָּק.

הַצַּדִּיקִים עָמְדוּ נִפְעָמִים, אֵלּוּ רְצוֹנוֹת חֲזָקִים מְפַעֲמִים בְּלֵב יֶלֶד צָעִיר כָּל כָּךְ... אֲבָל מַה יַּעֲשׂוּ מִי יָכוֹל לָקַחַת עַל עַצְמוֹ אַחֲרָיוּת כָּזוֹ?

הַצַּדִּיק רַבִּי חַיִּים קְרָאסְנָעֶר זי"ע, שָׁיָּשַׁב בֵּין הַחֲבוּרָה הַקְּדוֹשָׁה שֶׁל הַתַּלְמִידִים, נֶעֱנָה, הוּא הוֹשִׁיט אֶת יָדוֹ הָאַחַת, שָׁלַף אֶת הַיֶּלֶד מִבֵּין הַגַּלְגַּלִּים, וְהֵנִיחַ אוֹתוֹ יָשָׁר אֶל תּוֹךְ הָעֲגָלָה, "אֲנִי מְקַבֵּל עַל עַצְמִי אֶת הָאַחֲרָיוּת, אֲנִי אֶדְאַג לוֹ לְכָל מַה שֶּׁצָּרִיךְ וְאַחֲזִיר אוֹתוֹ בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם בְּשָׁלוֹם לְבֵית הוֹרָיו!".

רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ אָמַר, שֶׁכָּל יְמֵי חַיָּיו הָיָה אָסִיר תּוֹדָה לַצַּדִּיק רַבִּי חַיִּים קְרָאסְנָעֶר, בְּגָלַל שֶׁזָּכָה אוֹתוֹ לִרְאוֹת פַּעַם אַחַת אֶת בַּעַל הַ'תּוֹלְדוֹת' הַקָּדוֹשׁ.

לֹא לְבַד!

יוֹשֵׁב הַיֶּלֶד הָרָךְ וּמַאֲזִין בְּקֶשֶׁב רַב לְסִפּוּרֵי הַהוֹד שֶׁמְּסַפְּרִים הַתַּלְמִידִים עַל סָבוֹ הַקָּדוֹשׁ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב.

סִפּוּר אֶחָד מְיֻחָד, עוֹרֵר וְהִלְהִיב אֶת לִבּוֹ מְאֹד בְּתִשׁוּקָה גְּדוֹלָה

אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ:

הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ נוֹלַד בְּנֵס, כְּשֶׁאַבָּא שֶׁלּוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר כְּבָר הָיָה זָקֵן מְפֻלָּג, בֶּן מֵאָה שָׁנִים!

הָאִמָּא נִפְטְרָה מִיָּד כְּשֶׁנּוֹלַד, כָּךְ שֶׁכְּבָר בְּתוֹר תִּינוֹק רַךְ נַעֲשָׂה יָתוֹם.

הָיָה זֶה כְּשֶׁהָיָה יֶלֶד קָטָן, בֶּן חָמֵשׁ שָׁנִים, הָאַבָּא שֶׁכְּבָר הָיָה חַלָּשׁ מְאֹד קָרָא לוֹ.

"יִשְׂרָאלִיק בְּנִי יַקִּירִי, דַּע לְךָ שֶׁכְּבָר הִגִּיעַ זְמַנִּי, אֲנִי צָרִיךְ לַעֲזֹב אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה!" הַיֶּלֶד הֵבִין שֶׁכָּעֵת הָאַבָּא שֶׁלּוֹ מוֹסֵר לוֹ צַוָּאָה, דִּבְרֵי הַדְּרָכָה וּפְרֵדָה מִמֶּנּוּ.

"אַל תִּפְחַד מִשּׁוּם דָּבָר בְּנִי!" הִמְשִׁיךְ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, **"הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נִמְצָא בְּכָל מָקוֹם, אֵיפֹה שֶׁרַק תֵּלֵךְ תִּזְכֹּר שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אִתְּךָ! אִם אַתָּה צָרִיךְ מַשֶּׁהוּ, אַל תְּבַקֵּשׁ מֵאָף אֶחָד, רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ!"**

"וֶהֱיוֹת שֶׁהַכֹּל הוּא רַק הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, תְּדַבֵּר אֵלָיו הַרְבֵּה בְּמִלִּים פְּשׁוּטוֹת, כָּכָה תֵּלֵךְ אִתּוֹ תָּמִיד לְכָל מָקוֹם!".

כְּשֶׁסְּפֵים מִלִּים אֵלּוּ, עָצַם אֶת עֵינָיו, וְעָבַר לְעוֹלָם שֶׁכֻּלּוֹ טוֹב, כְּשֶׁגּוֹכִים לְקַיֵּם הַרְבֵּה מִצְוֹות וּמַעֲשִׂים טוֹבִים - מְחַכֶּה לְאָדָם עוֹלָם נִפְלָא וְיָפֶה יוֹתֵר שָׁם לְמַעְלָה.

יִשְׂרָאֵל יָצָא הַחוּצָה, וְקָרָא
לָעוֹבְרִים וְשָׁבִים
לָ ב ו א

לְהִתְעַסֵּק בִּקְבוּרַת אָבִיו.

לְבַד בָּעוֹלָם נִשְׁאַר הַיֶּלֶד יִשְׂרָאֵל, הָאִמָּא נִפְטְרָה כְּשֶׁהָיָה תִּינוֹק, וְהִנֵּה גַּם הָאַבָּא לֹא אִתּוֹ...

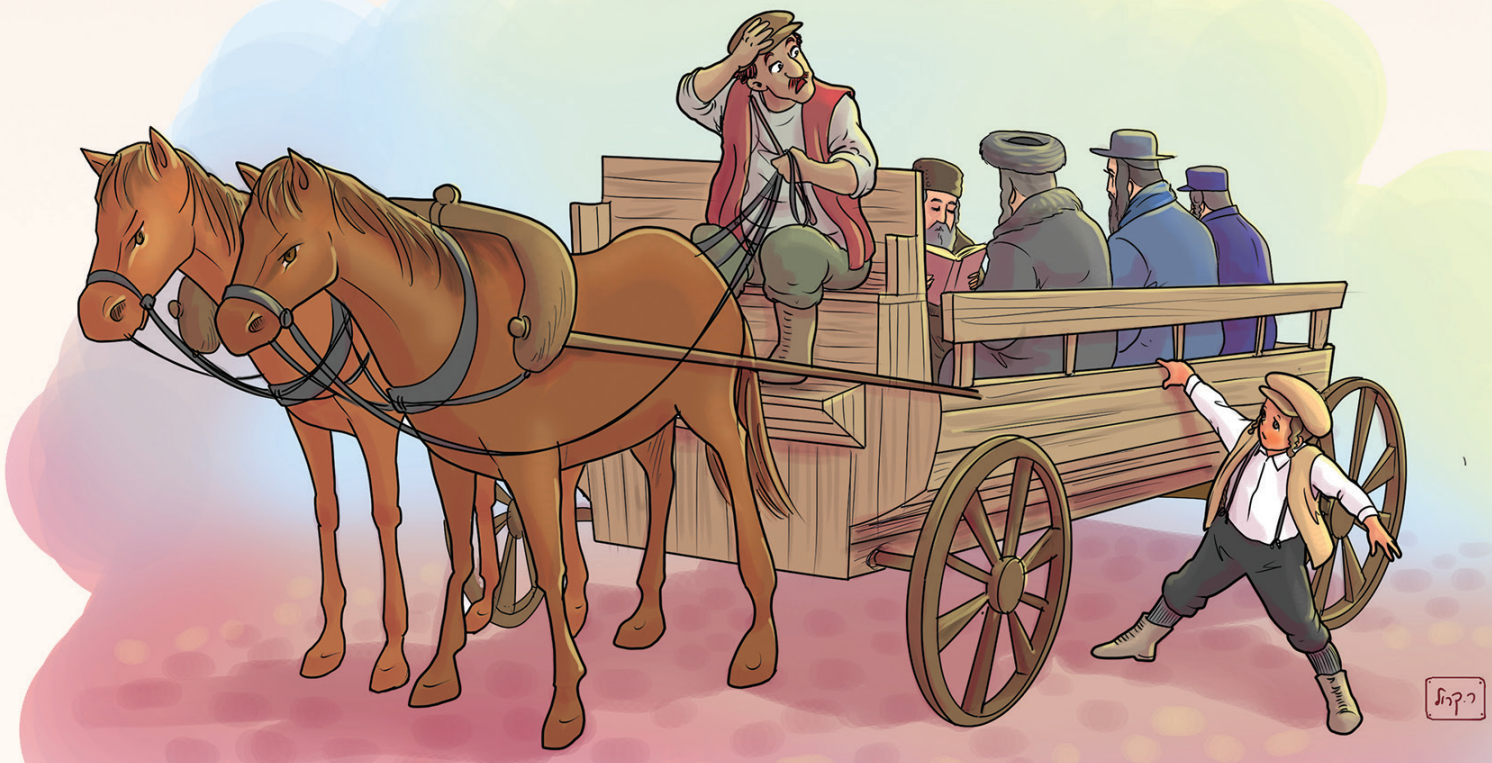
לְבַד? לֹא! הוּא חָזַר שׁוּב עַל הַדִּבּוּרִים שֶׁאָמַר לוֹ אָבִיו, חָקַק אוֹתָם בְּלִבּוֹ הַצָּעִיר, וְהִתְחִיל לְקַיְּמָם וּלְדַבֵּר אֶל הָאַבָּא שֶׁלָּנוּ, הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁנִּמְצָא בְּכָל מָקוֹם.

הוּא הָיָה הוֹלֵךְ בְּבָגְדִים קְרוּעִים וּבְלוּיִים, כִּי אַף אֶחָד לֹא הִשְׁגִּיחַ עָלָיו, הוּא הָיָה יָשֵׁן בְּבֵית מִדְרָשׁ זֶה לַיְלָה אֶחָד, וּבַיּוֹם שֶׁלְּמָחֳרָת מַמְשִׁיךְ וְהוֹלֵךְ לִכְפָר אַחֵר, וּמִשָּׁם הָלְאָה...

אֲבָל בְּדָבָר אֶחָד הָיָה חָזָק:

הַצַּוָּאָה הַקְּדוֹשָׁה שֶׁאָבִיו מָסַר לוֹ: תִּזְכֹּר בְּנִי, אֵין שׁוּם דָּבָר מִבַּלְעֲדֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כָּל תְּנוּעָה שֶׁרוֹאִים בָּעוֹלָם - הַכֹּל הוּא רַק הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אַתָּה צָרִיךְ רַק לְדַבֵּר אֵלָיו!. כָּךְ עָשָׂה הַבַּעַל שֵׁם טוֹב כָּל יְמֵי חַיָּיו, אֵיפֹה שֶׁרַק הָלַךְ, בַּשָּׁדוֹת וּבַיְּעָרוֹת, בַּכְּפָרִים וּבָעֲיָרוֹת, לְבַד וּבֵין אֲנָשִׁים - הוּא סִפֵּר לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כָּל מַה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו וּבִקֵּשׁ כָּל מַה שֶׁרָצָה.

מִיָּד שֶׁשָּׁמַע רַבֵּנוּ זַ"ל סִפּוּר זֶה, עָנָה וְאָמַר לְעַצְמוֹ: "עַכְשָׁו אֲנִי יוֹדֵעַ כָּל הַסּוֹד שֶׁל הַצְּלָחַת זְקֵנִי הַקָּדוֹשׁ", וּמֵאָז גַּם הוּא הִתְחִיל לְהִתְנַהֵג כֵּן - לְדַבֵּר עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּאִידִישׁ - הַשָּׂפָה שֶׁהָיָה רָגִיל בָּהּ, עַד שֶׁזָּכָה לְהַגִּיעַ אֶל מַה שֶׁהִגִּיעַ.

הַיֶּלֶד הֶחָמוּד מִתְפַּלֵּל

אַנַחְנוּ בְּוַדַּאי רוֹצִים לְדַבֵּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֲבָל אֵלּוּ מִלִּים נִבְחָר? לְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ בְּעַצְמוֹ! לֹא צָרִיךְ מִלִּים יְקָרָתִיּוֹת וּמְכֻבָּדוֹת?

שִׁמְעוּ סִפּוּר נִפְלָא:

לֵיל רֹאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁל שְׁנַת תק"ע בָּעִיר אוּמַן.

רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, כְּבָר הָיָה חָלָשׁ מְאֹד, מַחֲלָה קָשָׁה קִנְּנָה בּוֹ כְּבָר שָׁלוֹשׁ שָׁנִים! רַבֵּנוּ אָמַר: בְּעֵינַי נֶחְשָׁב שֶׁאֲנִי כְּבָר לֹא חַי מֵאָז שֶׁנִּכְנְסָה בִּי הַמַּחֲלָה הַזּוֹ, אֵינִי יוֹדֵעַ בְּאֵיזוֹ זְכוּת אֲנִי עֲדַיִן חַי כָּל שָׁלוֹשׁ הַשָּׁנִים הָאֵלּוּ!

לְאַחַר תְּפִלָּה שֶׁהִתְפַּלֵּל רַבֵּנוּ בַּאֲרִיכוּת גְּדוֹלָה אֲפִלּוּ שֶׁהָיָה חָלָשׁ מְאֹד, יָשַׁב לְסְעוּדָה יַחַד עִם אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ.

רַבֵּנוּ רִמֵּז אָז לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ שֶׁקָּרוֹב הַזְּמַן שֶׁהוּא הוֹלֵךְ לְהִסְתַּלֵּק מֵהָעוֹלָם, וְאָמַר: "אַתֶּם צְרִיכִים לְהִתְפַּלֵּל עָלַי בְּיוֹתֵר!" אוּלָם אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ לֹא זָכוּ לְהָבִין אֶת הָרְמָזִים...

בְּאֶמְצַע הַסְּעוּדָה נִכְנַס יִשְׂרָאֵל - נֶכְדּוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ - יֶלֶד קָטָן בֶּן שָׁלוֹשׁ אוֹ אַרְבַּע, וְהִסְתּוֹבֵב בֵּין הַמְּסֻבִּים.

"יִשְׂרָאֵל!" קָרָא לוֹ רַבֵּנוּ, "תִּתְפַּלֵּל עָלַי לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁאֶחְזֹר לִהְיוֹת בָּרִיא".

הַיֶּלֶד הַקָּטָן שָׁמַע, וּבְרְצִינוּת תְּמִימָה הֵשִׁיב:

"תֵּן לִי אֶת הַשָּׁעוֹן שֶׁלְּךָ, וְאֶתְפַּלֵּל עָלֶיךָ..."

רַבֵּנוּ זַ"ל נַעֲנָה וְאָמַר לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ: "רְאִיתֶם? אֲפִלּוּ שֶׁהוּא יֶלֶד קָטָן, הוּא נוֹהֵג בְּמִנְהָגֵי אַדְמוֹ"ר, הוּא לוֹקֵחַ חֵפֶץ בִּשְׁבִיל שֶׁיִּתְפַּלֵּל!"

וְרַבֵּנוּ הוֹשִׁיט אֶת יָדוֹ וְהֶעֱנִיק לַנֶּכֶד אֶת הַשָּׁעוֹן.

יִשְׂרָאֵל לָקַח אֶת הַשָּׁעוֹן וְהֵחֵל לָלֶכֶת מִשָּׁם, כְּשֶׁהוּא אוֹמֵר בְּמִלִּים אֵלּוּ:

גָּאט, גָּאט! לָאז דֶּער זַיידע זַיין גָּעזונט!

- אֱלֹקִים, אֱלֹקִים! תֵּן לְסַבָּא לִהְיוֹת בָּרִיא!

הָעוֹמְדִים מִסָּבִיב הֵחֵלּוּ לִצְחֹק, אֵיזֶה יֶלֶד חָמוּד...

אוּלָם רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ נַעֲנָה וְקָרָא לַנּוֹכְחִים:

"כָּכָה צְרִיכִים, תִּלְמְדוּ כֻּלָּם מֵהַיֶּלֶד הַקָּטָן אֵיךְ צְרִיכִים לְדַבֵּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ"

"בְּמִלִּים פְּשׁוּטוֹת מְאֹד, כְּמוֹ שֶׁיֶּלֶד מְבַקֵּשׁ מַשֶּׁהוּ מֵאַבָּא, וּכְמוֹ שֶׁמְּדַבְּרִים אֶל חָבֵר קָרוֹב!".

כָּכָה בְּדִיּוּק נִנְהַג גַּם אֲנַחְנוּ - הַיְלָדִים שֶׁל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, נִקַּח אֶת הַמִּלִּים הַפְּשׁוּטוֹת שֶׁלָּנוּ וּנְדַבֵּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, בְּדִיּוּק כָּכָה הוּא רוֹצֶה!

סִפּוּרֵי תְּפִלָּה

הַחֹרֶף הַזֶּה, קְצָת לֹא נִזְהַרְתִּי לְהִתְלַבֵּשׁ כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ, וּמֵאֹד הִצְטַנַּנְתִּי, זֶה לֹא הָיָה נָעִים בִּכְלָל לְהַרְגִּישׁ לֹא טוֹב, אָז בִּקַּשְׁתִּי הַרְבֵּה מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּבָרוּךְ הַשֵּׁם זֶה עָבַר לְגַמְרֵי.

ש. ז.

רָצִיתִי מְאֹד שֶׁתִּהְיֶה לִי מְנוֹרָה יָפָה לִכְבוֹד חֲנֻכָּה, שֶׁיִּהְיֶה הִדּוּר מִצְוָה לְהַדְלִיק בְּמַשֶּׁהוּ מְהֻדָּר, הִתְפַּלַּלְתִּי הַרְבֵּה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּבָרוּךְ הַשֵּׁם הַשָּׁנָה סִבֵּב הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁקִּבַּלְתִּי מַתָּנָה כֶּסֶף וְיָכֹלְתִּי לִקְנוֹת מְנוֹרָה יָפָה וּמְהֻדֶּרֶת!

ס. ר.

אִמָּא שֶׁלִּי נָתְנָה לִי שׁוֹקוֹלָד לָקַחַת לַתַּלְמוּד תּוֹרָה, וְיֶלֶד אֶחָד לָקַח אֶת זֶה מִמֶּנִּי, וְלֹא הָיָה לִי, בִּקַּשְׁתִּי מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁיִּתֵּן לִי שׁוֹקוֹלָד אַחֵר, וּכְשֶׁבָּאתִי הַבַּיְתָה אִמָּא שֶׁלִּי נָתְנָה לִי.

נ. י. פ.

כְּבָר מֵעַל חֲצִי שָׁנָה שֶׁאֲנַחְנוּ מִתְפַּלְּלִים לְהַשֵּׁם שֶׁהַבְּנֵי דּוֹדִים שֶׁלָּנוּ מִירוּשָׁלַיִם יָבוֹאוּ אֵלֵינוּ לְשַׁבָּת לְיַבְנְאֵל עִיר בְּרִסְלֶב, וּבָרוּךְ הַשֵּׁם אַחֲרֵי הַרְבֵּה תְּפִלּוֹת הֵם הִגִּיעוּ אֵלֵינוּ לְשַׁבָּת חֲנֻכָּה, וּמֵאֹד מְאֹד נֶהֱנֵינוּ לְשַׂחֵק עִם הַבְּנֵי דּוֹדִים, תּוֹדָה רַבָּה הַשֵּׁם.

מִשְׁפַּחַת ש., יַבְנְאֵל עִיר בְּרִסְלֶב

אֵין עוֹד מִלְבַדּוֹ

יְיֵשֵׁר כּוֹחֲךָ, חִזַּקְתָּ אוֹתִי מְאֹד,
אֲנִי אֶשְׁתַּדֵּל לְקַיֵּם מַה שֶּׁאָמַרְתָּ

אָה, אֲנִי שׁוֹמֵעַ שֶׁהוּא מְקַיֵּם
אֶת הָעֵצָה...
רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁהַכֹּל מִמְּךָ,
רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁהַכֹּל מִמְּךָ!

כְּבָר כָּל הַלַּיְלָה הוּא כָּכָה, מַה קָּרָה לוֹ?
הוּא הִשְׁתַּגֵּעַ מֵרֹב צָרוֹת?

בְּשָׁבוּעַ לְאַחַר מִכֵּן מַגִּיעִים
הַנּוֹשִׁים וְלוֹקְחִים כְּמְעַט הַכֹּל...

אֲנִי לֹא אֶשָּׁבֵר, אֵין עוֹד
מִלְּבַדּוֹ, אֵין עוֹד מִלְּבַדּוֹ!

אַל תִּדְאַגִי אִשְׁתִּי הַיְקָרָה, אֲנַחְנוּ נַמְשִׁיךְ
לְהִתְפַּלֵּל וְנִרְאֶה אֶת יְשׁוּעַת הַשֵּׁם!

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם! הַכֹּל רַק מִמְּךָ תַּעֲמִיד אוֹתָנוּ
עַל הָרַגְלַיִם שֶׁנּוּכַל לְהִתְפָּרְנֵס מֵחָדָשׁ

וּלְאַחַר תְּקוּפָה קְצָרָה:
בָּרוּךְ הַשֵּׁם, יֵשׁ לָנוּ כְּבָר עֵסֶק חָדָשׁ וְצָנוּעַ שֶׁאֲנִי יָכוֹל
לְנַהֵל בְּרֹגַע וּלְהִתְפָּרְנֵס בְּכָבוֹד!

שיחה בחידה

יַלְדֵי "עִיר בְּרֶסְלֶב" הַיְקָרִים!

אָנוּ שְׂמֵחִים לְהַצִּיג בִּפְנֵיכֶם אֶת הַמָּדוֹר
הֶחָדָשׁ שֶׁלָּנוּ: שִׂיחָה בְּחִידָה!

הַצִּיּוּר הַמְצֹרָף, הוּא רֶמֶז לְאַחַת מִשִּׂיחוֹתָיו
הַקְּדוֹשׁוֹת שֶׁל רַבֵּנוּ זַ"ל, **אַתֶּם מְזֻמָּנִים לְנַסּוֹת**
לְפַתֵּר וּלְגַלּוֹת אֶת הַשִּׂיחָה הַטְּמוּנָה בַּצִּיּוּר!

נְשִׂמַח לְקַבֵּל מִמְּכֶם אֶת הַתְּשׁוּבָה בַּטֶּלֶפוֹן
שֶׁל הַמַּעֲרֶכֶת, וּבְחֹדֶשׁ הַבָּא נָבִיא בְּעֶזְרַת
הַשֵּׁם אֶת הַפִּתְרוֹן, וְכֵן, בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם בְּלִי נֶדֶר,
צִיּוּר לְשִׂיחָה נוֹסֶפֶת.

חדש!

מכאן עד הבית

- המגזין הנפלא
- המלא בתוכן עשיר,
- מרתק ומחזק,
- להחיות את כל המשפחה
- באור רבינו הקדוש

עיר ברסלב

להצטרפות לתכנית המנויים:

053.483.3424